

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2009), nr. 165(1 –15 Septembrie)

Dragii mei enoriași!

Vacile stăpânirii.

Țara e înglotată în datorii; criza e tot mai apăsătoare; nemulțumirile domină la tot pasul, amenințând să izbucnească în greve și mișcări de stradă; unii miniștri sunt anchetați pentru risipirea nechibzuită a banilor publici; pensionarii și salariații se tem că în curând nu vor mai fi bani pentru pensii și salarii în vistieria țării; spitalele sunt amenințate cu închiderea; bolnavii mor pe coridoarele spitalelor și nimeni nu-i bagă în seamă; judecătorii sunt într-o îndelungată grevă mascată; mari unități industriale sunt transformate în fier vechi; noi, grădinarii Europei, importăm castraveți murați din Vietnam și mere din Polonia sau din Italia, struguri din Africa de Sud, făină de oriunde; importăm pioaneze din China și ace cu gămălie din Japonia, fiindcă industria noastră nu e în stare să le facă; pleacă milioane de tineri din țară în străinătăți, peste mări și țări, să-și încerce norocul și să-și câștige pâinea; populația țării scade din an în an; sunt sate în care, cu fiecare înmormântare rămâne și câte o casă pustie; școlile se închid din lipsă de copii; afaceriștii dubioși, bișnițarii, traficanții și alte asemenea categorii își zidesc palate, în timp ce atâția intelectuali adevărați sunt împinși la marginea societății, ca un gunoi nefolositor. Imaginea ar putea fi completată cu multe alte aspecte de acest gen!...

În acest context sumbru, iată că președinția noastră a găsit leacul! Va propune parlamentului **legiferarea prostituției și a narcoticelor** și totul se va rezolva. Iată cum!

Curvele vor lua de la prefectură autorizație și vor deschide firmă înregistrată la Camera de Comerț. Fiind prostituția legală, cele în cauză își vor putea pune firmă la poartă și vom putea citi: „S.C. Focul Veșnic SRL”, „S.C. Talpa Iadului SRL”, „S.C. Păsărica Bobotită SRL” și altele multe asemenea. Când vei intra într-o așa „instituție”, vei plăti o taxă, ți se va elibera chitanță, vei fi înregistrat în conducută și te vei face fericit. Starea de fericire îți va crește simțitor și ți se va prelungi până la sfârșitul vieții, când vei afla că ai fost pricopsit și cu un microb de SIDA. Ce contează! Important este că vacuța are lapte. Domnul stat va trece din când în când și el pe acolo și o va mulge sub formă de taxe și impozite. Specialiștii apreciază că la numărul fetițelor dispuse să deschidă asemenea firme și la pofta lor de muncă, ar putea să vină la vistieria statului mai mult decât ar veni de la un combinat. La urma-urmei, decât să ai un combinat chimic, spre exemplu, mai simplu și mai ecologic este să ai o târlă de curve! Important este ca profitul să fie mai mare! Păi, nu?!

A doua vacuță o reprezintă narcoticile. Până acum am auzit doar că ele vin clandestin de peste mări și țări. Din când aflăm că vameșii ori poliția de frontieră au dat câte o „lovitură” și au descoperit câteva kilograme de „praf al morții” prin nu știu ce cotlon de mașină. Se face mare caz de o asemenea reușită și noi, muritorii de rând, încercăm să credem că suntem apărați cu strășnicie ca să nu fim intoxicați noi și copiii noștri cu nenorocita otravă. Nu ne vine a crede când auzim însă că zeci de mii de tineri se droghează, mai cu seamă cei din licee și facultăți. Ne întrebăm de unde procură otrava, dacă paza de la graniță este atât de vigilentă, mai ales că cel care începe „tratamentul” trebuie să se „trateze” în fiecare zi în schimbul unor mari sume de bani! Decât să întărim paza ca să oprim intrarea în țară a otrăvurilor de acest fel și să insistăm asupra educației tinerilor, mai bine legalizăm consumul de droguri. În momentul în care o lege de genul acesta va intra în vigoare, drogurile nu se vor mai vinde pe sub mână, consumul și răspândirea drogurilor nu vor mai constitui infracțiune, ci o activitate comercială propriu-zisă. Atunci vom putea cumpăra droguri de care ne va pofti

inimioara, așa cum cumpărăm astăzi cafea sau zahăr. Important este ce categorii de unități vor distribui aceste otrăvuri: alimentarele, farmaciile, buticurile?

Aș propune ca drogurile să fie preluate și puse în vânzare de către firmele care oferă servicii și produse funerare: sicrie, respecte, cruci de pus la mormânt. Cei ce ar cumpăra droguri de acolo ar deveni clienții preferați și siguri ai acelor unități și, în caz de deces, ar fi serviți cu prioritate cu celelalte servicii și produse. Din industria drogurilor se scot sume colosale. Nici industria de armament nu o depășește. Vă dați seama ce bani ar curge la buget din impozite pe producția și comerțul cu produsele respective!

Și iată cum cele două văcuțe din ograda președinției ne vor scoate din nevoi! Știu conducătorii noștri ce trebuie făcut!!!

Oricum, parlamentarii, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, toate cultele din România, instituțiile cu rol educativ și nu numai, toți oamenii de bine, români adevărați și creștini adevărați, au datoria sfântă, în fața lui Dumnezeu și a generației prezente și a celor viitoare ale neamului românesc, să ia atitudine hotărâtă și fără echivoc, cât mai este vreme!

*

Mănăstirile de ieri și de azi(IV)(Continuare din numărul trecut). Așadar, cu chiul și cu vai, ierarhul, ajuns la mănăstire, urcă pe „scenă”. Aici se formează soborul de preoți și diaconi. E o problemă foarte delicată și dificilă să se stabilească întâietățile în cadrul soborului, mai ales că e vorba, uneori, de 20, 30, chiar 40 de membrii. Unii, în tot timpul slujbei, nu apucă să zică nici măcar o dată „amin! Stau acolo doar ca piese de inventar. Chiar din vremea Mântuitorului a fost o problemă foarte grea întâietatea. Toți voiau să fie cei dintâi, sau mai aproape de Mântuitorul, „unul de-a dreapta și altul de-a stânga”. El a încercat să-i potolească, spunându-le că „cel ce vrea să fie mai mare între voi să vă fie vouă slugă!” Ehe! Teoria teorie, dar practica... Toți liturghiștii și tipicarii au încercat să rezolve problema și n-au reușit. Unii au propus ca rânduiala membrilor soborului să se stabilească în funcție de vârsta fizică, în sensul ca cei mai vârstnici să stea mai aproape de ierarhi, iar cei mai tineri mai departe. Dar dacă cei tineri sunt înalți funcționari eparhiali? Poți să pui un consilier sau un inspector să țină soborul de coadă, fiindcă e cel mai tânăr? Să fim serioși! Au fost din cei care au propus ca ordinea să se stabilească în funcție de vechimea în preoție. Aceeași situație se ivește. Ce te faci cu funcțiile?! Mai mult! Apar diaconii. Din punct de vedere dogmatic, canonic și liturgic ei sunt inferiori preoților. Asta la modul general! Dar dacă sunt diaconii ierarhului? În Biserica Romano-Catolică, spre exemplu, diaconii papei au întâietate și controlează cardinalii, episcopii și orice alt funcționar din structurile Bisericii, deși sunt, din punct de vedere haric, doar diaconi. Se verifică principiul din armată, potrivit căruia „funcția omoară gradul!” Mai poate intra în discuție un principiu de ordonare în sobor în funcție de studii, de merite? Nici vorbă de așa ceva! Toate principiile însă rămân de domeniul istoriei, în momentul în care ierarhul face ordine și numește pe cei care vrea să fie mai aproape sau mai departe de dânsul. Voia celui mai mare poate anula tot și toate și stabilește o altă ordine!

Aș sugera ierarhilor noștri, când se văd în mijlocul soboarelor de zeci de preoți pe la mănăstiri, mai cu seamă că unii sunt prezenți la majoritatea hramurilor, sfințirilor și parastaselor cu ierarhi, să-i întrebe doar atât: „Părinților, și în parohiile dumneavoastră este astăzi sărbătoare? Nu cumva și credincioșii dumneavoastră ar vrea astăzi să pășească pragul bisericii și să asculte slujba? Luați-vă imediat catrafusele și la parohii să vă opriți! Aici sunt eu în stare să fac slujba cu diaconii mei!” Cu siguranță că soboarele n-ar mai fi atât de numeroase și nu s-ar mai pune problema întâietăților. Zeci de biserici ar fi deschise și în ele s-ar face slujbă, așa cum este firesc să fie la zi de sărbătoare. Ce-i drept, însă, o masă binecuvântată de ierarh nu-i puțin lucru, dar... !

Cu ani în urmă, îmi amintesc că regretatul stareț de la Mănăstirea Schitul Topolniței, Părintele Rădac Grațian, se plânsese protopopului că unii preoți sunt nelipsiți de la hramul mănăstirii și nu pleacă până starețul nu împarte pâinea de la parastase și banii de la pomeniri

cu ei. Acestea erau unele din puținele surse de existență ale viețuitorilor mănăstirii. Părintele Pufan, protopopul de atunci, ne pusese în vedere să ne vedem fiecare de parohia noastră în ziua de hram a mănăstirii și să nu ne ducem acolo decât dacă starețul ne invită. Nu cred că o asemenea poziție categorică ar fi nepotrivită azi, chiar dacă ar deranja pe unii! Păi nu?(Continuare în numărul viitor).

*

Sfinții Părinți despre adevăr. „Tuturor oamenilor le este înăscută, de la natură, năzuința de a cerceta adevărul. Natura ne îndeamnă a ne sili spre cunoștință și ea pune în sufletul nostru dorința de a cerceta”(Sf. Ambrozie); „Se cuvine ca oamenii să se nevoiască să-și îndrepteze viața și obiceiurile după adevăr și cuviință, căci împlinind ei acest lucru, cunosc ușor cele dumnezeiești”; „Când afli pe vreunul gâlcevindu-se și luptându-se împotriva adevărului și a lucrului vădit, pune capăt gâlcevii, părăsind pe unul ca acela, fiindcă și-a împietrit cu totul mintea”(Sf. Antonie cel Mare); „Dacă cineva se străduiește să spună adevărul, chiar dacă nu-l dobândește, năzuind către adevăr se îmbogățește printr-o dreaptă îndrumare către el”(Clement Alexandrinul); „De mii de ori este fericit acela care se alipește cu religiozitate de adevăr. Putem, oare, să nu fim cu acela care-și face din adevăr îndreptarul purtării sale? El este chipul lui Dumnezeu, care este în sine”; „Fericit este acela care-și acordă viața cu adevărul și nu se lasă vânat de orice minciună... Cine petrece în adevăr este plăcut totdeauna lui Dumnezeu și oamenilor folositor. În fapte prea bun și în orice treabă rea drept. Omul adevărului nu caută în fața oamenilor, nu judecă strâmb, nu-și atribuie sieși vrednicie și cinste, nu disprețuiește pe cel sărac și lipsit, în răspunsuri este nelingușitor..., nu cunoaște vicleșug, nu iubește fățarnicia..., se conduce numai de virtute”; „Veselește-te de adevăr, la păcat însă privește cu posomorâre”(Sf. Efrem Sirul); „Iubește adevărul și numai adevăr să iasă din gura ta, pentru ca duhul, pe care l-a sălășluit Dumnezeu în acest trup, să fie aflat ca adevărat la toți oamenii și astfel va fi slăvit Domnul care locuiește în tine, căci Domnul este adevărat în orice cuvânt și nici o minciună nu se găsește la El”(Herma); „Adevărului nu-i place să stea retras în unghere, nici nu vorbește șoșoite”(Fericitul Ieronim); „Fără smerita cugetare, adevărul este orb”(Ilie Ecdicul); „Nu este nimic mai luminos ca adevărul, nimic mai tare, după cum tot așa, nu este nimic mai slab ca minciuna, oricare ar fi valurile cu care caută ea să se ascundă. Chiar în acest caz, ea este ușor descoperită și redusă la neexistență. Adevărul, dimpotrivă, se înfățișează fără vâl privirilor acelora, care voiesc să-i contemple frumusețea, el nu pretinde să se ascundă, el nu se teme nici de primejdii, nici de curse, el nu aspiră la favoarea populară, el nu-i supus la nici unul din lucrurile omenești; superior asupra a toate, a putut fi mult și bine prigonit în toate felurile, el rămâne nebiruit, cu o admirabilă putere, el adăpostește ca un zăgaz de nebiruit sufletele care caută în preajma lor un refugiu, el respinge atacurile îndreptate pe sub ascuns contra lui și împărtășește pe toți din comorile lui, în chip public. De aici aceste cuvinte ale lui Hristos către Pilat: „Eu pe față am vorbit lumii... și în ascuns n-am vorbit nimic”; „Când pe noi înșine nu ne putem convinge de adevăr, apoi cum vom putea convinge pe alții?”; Aceasta este măsura adevărului: el se întărește pe măsură ce se mărește numărul adversarilor lui”(Sf. Ioan Gură de Aur); „Celor ce sunt pioși cu adevărat și filozofi, rațiunea le dictează să cinstească și să iubească numai adevărul și să renunțe a urma părerile celor vechi, în cazul când acestea ar fi greșite. Și tot rațiunea cea înțeleaptă dictează iubitorului de adevăr nu numai să nu urmeze pe acei care săvârșesc sau învață vreo nedreptate, ci ca în tot chipul și mai presus de însuși sufletul său, să prefere a săvârși și a spune numai cele drepte, chiar dacă l-ar amenința moartea”(Sf. Iustin Martirul); „Adeseori, cel ce spune adevărul e urât de cei fără de minte, iar cel fățarnic este iubit. Dar nici una dintre aceste răsplăți nu ține multă vreme. Căci Domnul va răsplăti fiecăruia la vremea sa ceea ce trebuie”; „Gura celui

smerit în cugetare grăiește adevărul”(Marcu Ascetul); „Creștinii se îngrijesc de mântuirea lor, iubesc adevărul dintr-o nevoie anume și-l mărturisesc în toată ființa lui”(Tertulian).

*

Cașcavalul popii. Oricare dintre noi ne amintim de fabula aceea cu vulpea și corbul. Ea a fost cunoscută din antichitate. Cel dintâi care a pus-o pe hârtie a fost Esop. A cunoscut-o La Fontaine, a făcut-o poezie în limba română Grigore Alexandrescu. Povestea e simplă: un corb a furat de undeva o bucată de cașcaval. Ședea cu ea pe o creangă și se pregătea s-o mănânce. Multe păsări ar fi vrut bucațica lui, dar... Tocmai trecea pe acolo vulpea. L-a văzut pe corb și a început imediat să-i laude vocea și frumusețea cântecului, adică tocmai ceea ce corbul nu avea. Măgulit de laude, corbul s-a lăsat înduplecat să „cânte”. A fost destul să croncăne o dată, că i-a căzut bucata de cașcaval din gură și vulpea chiar asta aștepta! Mi-am amintit de această fabulă, când am auzit următoarea întâmplare.

Părintele Ilie Izverceanu de la Cernavârf era un om trecut prin multe. Era un fin psiholog și știa să cântărească pe fiecare de la primele vorbe. Am putea spune că era un adevărat negustor de oameni. Nu se oprea întotdeauna la a-i cunoaște pe oameni, ci încerca și să le corecteze anumite năravuri prin glume sau situații comice, pe care se pricepea de minune să le creeze. Se vedea cât colo că era în vinele lui și sânge de roman, fiindcă romanii ziceau: „*ridendo castigat mores!*” Adică, râzând corectezi moravurile sau năravurile.

Într-o zi, Părintele Izverceanu era la protoierie la Severin. Era zi de ședință. Fiind dimineața devreme, încă nu începuse ședința. Preoții veneau unul câte unul, își plăteau anumite dări, se interesau ba de una, ba de alta. La un moment dat a intrat Părintele Puiu Ciolan. I-a dat la o parte pe toți și, cu voce tare, ca să fie auzit, s-a adresat casierului-magaziner Ionică Negrescu: „- Nea Ionică, te rog întrerupe puțin și dă-mi trei sticle de vin bisericesc! Trebuie să merg la cenaclu literar, că vine acolo cutare poet și cutare scriitor și eu trebuie să-mi prezint o carte și să le citesc din versurile mele!” Toți cei prezenți s-au dat la o parte respectuoși, făcându-i loc. Părintele Puiu publicase câteva poezii prin unele ziare și reviste, publicase niște cărți de versuri și nu scăpa nici un moment să se laude cu cunoștințele și relațiile lui din lumea literară. Era ceva obișnuit, spre exemplu, să-l auzi spunând: „- Mi-a dat aseară telefon Adrian Păunescu. Era foarte supărat. Mi-a zis: „-Bine, mă, Puiuule, te aștept de atâta timp să-mi trimiți poezii să ți le public în „Flacăra” ! Trimțiți la toate revistele literare din țară și numai mie nu-mi trimiți nimic. Ce ți-am făcut de ești supărat pe mine?”

Părintele Izverceanu ședea de-o parte și privea. Cum era mai înalt decât toți, îi privea de sus. Auzindu-l pe Părintele Puiu, a înțeles exact despre ce e vorba și a găsit imediat medicamentul să-l vindece. I-a zis: „- Părinte Puiu! Eu demult vream să vorbesc cu dumneata, dar n-am avut prilejul. Dumneata ești o capacitate, dom’le! Dumneata ar trebui să fii protopop aici, să ne reprezinți în relația cu autoritățile statului. Dumneata ai ști să vorbești și cum să vorbești. Ești cunoscut peste tot ca o personalitate de prima mână a județului nostru...!” Părintele Puiu, mic de statură, se oprise surprins, se uita în sus, în gura Părintelui Izverceanu, și gura lui se deschisese necontrolat de uimire. Nu-i venea să creadă că auzea asemenea vorbe și mai ales de față cu atâția preoți. Dezmeticindu-se, s-a întors brusc spre magazioner și i-a spus: „-Nea Ionică, mai ia trei sticle de vin să le bem aici!” „-Dar cine le plătește, părinte?” a întrebat omul cu grijă. „-Trece-le în contul meu, nea Ionică!” A adus nea Ionică sticlele. Părintele Puiu a desfăcut una câte una, a băut el, i-a dat Părintelui Izverceanu, au băut și ceilalți și sticlele au secăt în câteva minute. Părintele Izverceanu, văzând că se termină vinul, numai ce a grăit: „- Părinte Puiu, ce vorbesc eu de Severin?! Dumneata ar trebui să fii la Craiova, dom’le! Eu te văd un consilier cultural. Acolo, în creierul Craiovei, dumneata ai fi un adevărat stâlp al Bisericii. Ne-ai reprezenta cu cinste. Ai putea să publici cărți, reviste, să aduni oameni de cultură în jurul dumneata. Ai putea să organizezi simpozioane. Mitropolitul însuși ar trebui să aibă în dumneata un sfetnic de încredere...!” „-

Nea Ionică, mai adu repede trei sticle! Eu plătesc!” a mai zis Părintele Puiu peste umăr, nevrând să scape un cuvânt din gura Părintelui Izverceanu. Au băut rapid și seria a doua și Părintele Izverceanu n-a întârziat să brăzdeze mai adânc: „- Părinte Puiu! Dumneata ești o personalitate a culturii românești, dom’le! Dumneata ar trebui să fii consilier sau inspector la patriarhie. Ar trebui să umbli numai cu avionul peste mări și țări, ca trimis al patriarhului. Ai ajunge membru al Uniunii Scriitorilor și al Academiei Române. Ai avea perspective mari cu capacitatea dumneata!” „-Nea Ionică, mai adu trei sticle! Eu plătesc!” Dându-și seama că timpul trecuse, Părintele Puiu a mulțumit Părintelui Izverceanu pentru aprecieri, și-a cerut scuze și a plecat în fugă. Toți preoții au rămas buimăciți, privind lung în urma lui cu admirație. Numai Părintele Izverceanu a dat din cap semnificativ, parcă ar fi vrut să spună: „-Nu-i nimic de capul tău!”

*

Rugăciune ciudată. Dragii mei! Multe veți fi citit în viața Dvs. și multe rugăciuni veți fi auzit. Și eu la fel! Zilele trecute, însă, am găsit pe internet o „rugăciune”, care m-a dat gata. N-aș fi crezut că există așa ceva. Nu știu cine a compus-o, dar veți vedea și Dvs., că, după ce vă umflă răsul, vă opriți în loc și ziceți: „Nu cumva ăsta o avea dreptate?” Iată „rugăciunea”:

„De-ar fi să-i luăm pe toți la rând,/ Și actualii, dar și foștii,/ Cei mai deștepți de pe Pământ /Au fost întotdeauna ...PROȘTII!!/ Nu te ruga la ursitoare/Să-ți faci viața ta vreun rost,/ Mai bine urlă-n gura mare:/„Iubite Doamne, fă-mă... PROST!!/ De ce să tragi ca la galeră,/ Să-nveți atâtea fără rost?/ De vrei să faci o carieră,/ Ajunge numai să fii ....PROST!!/ În lumea asta cu de toate,/ Unde se-nvață contra cost,/ Păcat că nici o facultate/ Nu dă diplomă de...PROST!!/ Avem impozite cu carul,/ Dar înotăm în sărăcie/ Și ce buget ar avea statul/ Dintr-un impozit pe... PROSTIE!!/ Ei sunt ca iarba, cu duiumul,/ Să nu-i jicnești, să nu-i împrști!/ O, Doamne, de ne-ar crește grâul,/ Cum cresc recoltele de ...PROȘTI!!/ În lumea asta răsturnată,/ Unde cei strămbi sunt cei mai drepți,/ Savanții noștri mor de foame/ Și numai PROȘTII sunt deștepți!!/

*

Ajutoare. În această perioadă parohia noastră a primit o serie de ajutoare astfel: **Domnul Constantin Grădinaru** din Harlen(Olanda) a donat **340 lei** și a cumpărat cărți de 560 lei; **Doamna Fleck Maria** din Köln(Germania), fiica regretatului **Rolea Petre** din Bârda a donat **315 lei** parohiei și **100 lei** prietenei sale din copilărie, **Doamna Luca Domnica** din Bârda; **Domnul Prof. Univ. Dr. Ion Popescu** din București, fiu al satului Malovăț, a donat **300 lei**. Domnul vameș **Bancă Paul Gabi** din Tr. Severin și **Domnul Bogdan Soare** din București au donat câte **200 lei**; **Domnul Mărășescu Vasile** din Tr. Severin și **Doamna Barbu Ioana** din Bufta(IF) au donat câte **110 lei**; **Domnul procuror Negrescu Sandu-Viorel** din Tr. Severin a donat **100 lei**; **Domnul Ion Baltac** din Malovăț a mai adăugat **100 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **217 lei**; **Doamna Manolache Steluța** din București a donat **50 lei**; **Doamna Hurduc Maria** din Malovăț a mai adăugat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **80 lei**. **Doamnele Rolea Marina și Cola Emilia** din Bârda au donat câte **50 lei** **Doamnei Cojocar Maria** din Malovăț. Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Doamna Elena Buică din Toronto (Canada), cunoscută scriitoare româno-canadiană, a donat parohiei noastre 20 exemplare din cartea domniei-sale, **Crâmpie de viață**(400 pag.), pe care a publicat-o recent la Editura Forum din București, să le vindem și să facem venit parohiei(aprox. **200 lei**). Îi mulțumim cordial. Preotul Dvs. a cunoscut-o personal pe **Doamna Elena Buică** la Durău în vara acestui an, cu prilejul memorialului **Dr. Artur Silvestri**.

*

Inspectie. La data de 3 Sept., Părintele **Protopop Ionuț Semenescu-Blidaru** a făcut inspecție la biserica noastră parohială din Malovăț. Conform celor consemnate în procesul verbal, a fost mulțumit de cele constatate. Ne-a dat drept sarcină de realizat întocmirea formalităților necesare pentru a trece curțile bisericilor și cimitirele din domeniul public coordonat de primărie în proprietatea parohiei. Cam dificil. Vom vedea!

*

Repartiție în învățământ. La data de 4 Sept. au avut loc repartițiile în învățământ a profesorilor suplinitori, printre care s-a numărat și preotul Dvs. I s-au repartizat 10 ore la 24 clase, dintre care 20 clase I-IV și 4 clase V-VIII, răspândite la șase școli din cinci sate ale comunei Malovăț. E minunat, numai că se pregătise să facă mai mult. Se obișnuise cu o anumită categorie de vârstă, la care predase 9 ani, se chinuise ani de zile cu examene, cu cursuri, ca să fie pregătit pentru acea categorie. Desigur, și la cei mici e frumos, iar Mântuitorul a spus: „Mergând, învățați *toate* neamurile...!” indiferent de vârstă. Un înalt funcționar eparhial i-a recomandat să-și păstreze diplomele(doctorat în teologie, masterat în drept și gradul I în învățământ) ca să le arate nepoților. Vai de mama noastră!

*

Emisiuni. În zilele de 4 și 11 Sept., între orele 21.00-22.30, preotul Dvs. a avut emisiune la Televiziunea „Datina” din Tr. Severin pe tema **Taina Sfintei Cununii**.

*

Simpozioane. Mitropolia Olteniei l-a invitat pe preotul Dvs. să participe la simpozionul din 9-11 Oct., ce se va desfășura la Mănăstirea Tismana(GJ), la care se vor comemora 70 de ani de la reînființarea Mitropoliei Olteniei(1939-2009). Preotul Dvs. s-a înscris cu comunicarea **Revista „Mitropolia Olteniei” la ceas aniversar**.

*

Botezuri, cununii, înmormântări. În această perioadă... În ziua de 12 Sept. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Mănescu Elena-Yasmina**, fiica **Domnului Mănescu Iulius-Claudiu** și a **Doamnei Mănescu Ileana** din Malovă. Să trăiască! În ziua de 5 Sept. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Pârvănescu Ion-Marius** din Colibași cu **Domnișoara Ușurelu Maria** din Negrești; la 14 Sept. pentru **Baltac Alexandru – Ionuț** din Malovăț cu **Domnișoara Durac Georgiana** din Tr. Severin. Să le dea Dumnezeu căsnicii fericite! În ziua de 1 Sept. Am oficiat slujba înmormântării pentru **Zaharia Ioana**(82 ani) din Celnata(în mormântată în Malovăț) și **Rolea Gheorghita**(83 ani) din Bârda; pe 3 Sept. pentru **Lupșa Elisabeta**(92 ani) din Malovăț; pe 4 Sept. pentru **Achimescu Tudor**(52 ani) din Tr. Severin(în mormântat în Bârda); pe 5 Sept. pentru **Mănescu Vasile**(77 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-i ierte!

*

Program. În cursul lunii octombrie avem următorul program de slujbe: **3 Oct.** (Malovăț-Bârda); **4 Oct.** (Malovăț); **10 Oct.** (Malovăț-Bârda); **11 Oct.** (Bârda); **14 Oct.**(pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț); **17 Oct.**(Malovăț-Bârda); **18 Oct.** (Malovăț); **24 Oct.** (Malovăț-Bârda); **25 Oct.** (Bârda); **26 Oct.** (slujbă la Bârda, pomeniri la ora 12 la Malovăț); **31 Oct.** (Malovăț-Bârda). În restul timpului, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la școală sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2009), nr. 166(16 –30 Septembrie)

Sus-jos! Sus-jos! De douăzeci de ani asistăm la flotările pe care le face clasa politică românească: sus-jos, sus-jos, sus-jos! Astăzi auzim despre unul sau altul că e cel mai competent, cel mai bun, ce mai..., este omul providențial, care va scoate țara la lumină. Și noi, muritorii de rând, ne bucurăm cu sinceritate, fiindcă oricare am vrea să fie bine și lucrurile să intre în normalitate. Trec câteva luni și despre același om ajuns în vârful piramidei sociale se spune că este incompetent, corupt, tâmpit, chiar nesimțit, cum încerca zilele trecute să ne convingă o parlamentară, referindu-se la primul-ministru al României. Te prinde lehamitea, când vezi asemenea circ derulându-se an de an și anotimp de anotimp, în timp ce țara se adâncește tot mai mult în sărăcie, în deznădejde, în mizerie morală. Ne pleacă tineretul peste mări și țări să-și caute o pâine și un rost în viață, fiindcă nu vede perspective de realizare aici; ne scade populația de la un an la altul; numărul morților este de câteva ori mai mare decât al născuților; îmbătrânește lumea și generațiile tinere sunt tot mai subțiate; industria națională este piesă de muzeu și amintire a ceea ce fost cândva; agricultura este o zdreanță dintr-un veșmânt de lux al țării; cultura și oamenii de cultură sunt cenușăreasa societății; snobii și sfertodocșii se umflă precum broasca din poveste, sfidându-ne cu nerușinare când își scot prostia pe gard și ne obligă să le-o admirăm; manualele de istorie se subțiază de la an la an, fiindcă nu trebuie să știm prea mult despre trecutul nostru; starea morală a populației este tot mai decăzută; infractorii mișună ca puricii pe câini. Des, tot mai des, vin mai marii sau mai micii să ne cerșească voturile și ne promit marea cu sarea. Ne aruncă drept momeală, sau plată, sau mită sau cum vreți să-i ziceți, câte o bucată de pâine, câte o sticlă de bere sau un kilogram de zahăr. În ultima vreme am văzut ca ne-au trimis câte două plicuri, cu care cred că ne vor cumpăra convingerile, conștiințele și voturile! Abia după ce ajung unde vor să ajungă, prostindu-ne cu nerușinare, vedem cât ne-au mințit, dar e prea târziu. Indiferența ne cuprinde ca o pecingine. Numărul celor ce nu se duc la vot e tot mai mare de la un scrutin la altul. Chiar trebuie să treacă patruzeci de ani de rătăcire prin pustie ca la poporul evreu pentru a ajunge în pământul făgăduinței? Chiar nu avem oameni capabili, care să zică și altceva decât „Sus-jos, sus-jos?” Chiar nu suntem suficient de maturi ca să ne dăm seama că este timpul să ne ocupăm și de lucruri mai serioase, decât să fim măscărici de circ?

*

Mănăstiri de ieri și de azi(Continuare din numărul trecut). Un element de noutate introdus pe ușa din dos în cultul creștin ortodox este **microfonul**. Înainte de 1989 știam că el există peste tot, ca aerul și ca lumina. Nu-l vedeam, dar el exista și ne fura vocea și ne ducea vorbele acolo unde trebuiau descifrate, analizate, interpretate, acolo unde o armată de băieți cu ochi albaștri încercau să ne înțeleagă sufletul și să vadă dacă suntem sau nu dușmanii poporului. Astăzi îl vedem, îl atingem, îl venerăm chiar, după felul cum ne comportăm cu el. Nu l-am aruncat afară, ci, dimpotrivă, a ajuns să ne terorizeze sub altă formă, în alt mod. Numai când slujești într-un sobor cu 20-30-40 de preoți poți înțelege mai bine acest lucru. Îți dai seama de importanța acestui obiect în mentalitatea participanților după felul cum se înghesuie să pună mâna pe el. Dacă microfonul are fir, e cel mai periculos. Firul se poate încurca printre numeroasele picioare și se pot întâmpla chiar accidente. În ultima vreme, însă, predomină microfonul fără fir. El se plimbă mândru și suveran dintr-o mână în alta. Dacă-l ai pe el și știi cum să-l folosești, ești cineva; dimpotrivă, dacă nu-l ai sau nu știi să-l ții, ești pierdut, ești un nimeni.

Dacă-ți pierzi sufletul sau mântuirea, nu interesează pe nimeni; este problema ta strict personală. Dacă pierzi microfonul, apoi lucrurile se schimbă radical. Asta interesează pe

toți. Chiar dacă reușești să pui mâna pe el, dar nu știi să-l ții, tot un nimic rămâi. Microfonul trebuie ținut nici prea departe, nici prea aproape de gură; nici prea la dreapta, nici prea la stânga; nici prea sus, nici prea jos. Trebuie ținut exact așa cum trebuie, pentru ca el să-și facă datoria la maximum. Dacă îl ții exact în poziția în care trebuie, vocea ta este ca tunetul lui Sfântul Ilie, ca bombele americanilor, când cădeau peste Dunăre la sârbi. Vocea ta se urcă asemenea unui avion cu reacție la zeci de kilometri înălțime, cutreieră văile și izbește în vârfurile munților, ca buzduganul lui Făt-Frumos, sau, de ce nu, ca un strănut într-un concert de Bach. Dacă ai nenorocul să prinzi și tu același microfon după un astfel de maestru, ești terminat. Fiindcă nu știi să-l ții exact în poziția în care trebuie, vocea ta n-o mai aude nimeni. Ea este ca o șoaptă între șrapnelele de tun; este o pauză între două bubuituri. Toți ochii se îndreaptă asupra ta: ai ierarhului, ai confrăților, ai tuturor celorlalți participanți. Poți să fii tu Alexandru Macedon, Napoleon, sau chiar Eminescu în carne și oase...! În fața tuturor, în acele momente, ești un nimeni. În loc să te rogi pentru iertarea păcatelor și mântuirea sufletului, mai degrabă te rogi să nimeri poziția cea mai potrivită a microfonului. Simți că e mai practică și mai necesară o asemenea rugăciune!

În vechile cărți se spune că atunci când unii sfinți făceau slujbă în biserică, se adunau păsărelele la ferestrele bisericii, ca să asculte și ele slujba. Aș vrea să văd acum, dacă mai au curajul să vină mai aproape de un kilometru de locul unde se slujește! Când aud zgomotul și hărmălaia din microfoane și boxe nu se înspăimântă numai păsările, ci și celelalte viețuitoare. Fug de rup pământul leii și tigrii, dinozaurii și brutozaurii, fără a mai vorbi de celelalte mai mărunte.

Aș face o propunere ierarhilor noștri. Cred că ar fi foarte potrivit să introducă în regulament drept criteriu de selecție și promovare a cadrelor măiestria cu care candidații mănuiesc microfonul. Ar fi o măsură revoluționară. Cel ce ar pune-o în aplicare ar intra cu siguranță în istorie. Nici n-ar mai avea nevoie de alte realizări. Lucrurile ar fi mai clare decât în perestroika lui Gorbaciov: cel ce mănuieste cel mai bine microfonul, să fie vicar; cel mai tăntălău, să fie om de serviciu la palat. Să vezi atunci antrenamente! Nici artiștii la circ n-ar mânui astfel făcliile. Ar dispărea orice bănuială de abuz sau nedreptate. Lucrurile ar fi clare și nimeni n-ar mai putea să obiecteze. Păi, nu? (*Urmare în numărul viitor*).

*

Dumnezeu din portbagaj. Pe internet am găsit o istorioară interesantă și plină de învățătură, pe care o redăm mai jos, tocmai pentru a ne convinge că Dumnezeu nu se lasă batjocorit.

Se spune că, într-o zi, un grup de tineri, băieți și fete, plecau într-o excursie cu mașina. Bucurie mare, râsete, agitație. Înainte de a porni mașina, mama uneia dintre fetele din grup le-a spus: „- Dumnezeu să fie cu voi!” Tinerii au izbucnit în râs și au strigat: „Dacă vrea meargă cu noi, n-are decât să stea în portbagaj, fiindcă aici n-are loc!” Mașina a pornit în trombă. Peste o oră a venit vestea că s-a produs un accident. Tinerii se izbiseră cu mașina de un pom de pe marginea drumului. Din cauza vitezei, impactul fusese atât de puternic, încât tinerii muriseră toți, iar mașina se făcuse zob. Doar partea din spate a mașinii rămăsese neatinsă, adică portbagajul. Când au desfăcut capacul portbagajului, polițiștii au găsit înăuntru câteva cartoane cu ouă. Culmea, ouăle erau întregi, neatinse. Acolo fusese Dumnezeu cu ele și nu se întâmplase nimic! În mașină, cu tinerii, nu avusese loc!

*

Sfintii Părinți despre ajutor. „Când tu împărtășești săracului ceea ce ai, ajuți pe fratele și tovarășul tău. Argintul pe care-l dai săracului este viață pentru el”(SF. AMBROZIE); „Vino în ajutorul orfanului, plătește împrumutul săracului și vei avea o slavă veșnică”(ASTERIE AL AMASIEI); „Cea mai bună viețuire este în bună orânduire, căci ea e o adevărată frumusețe și o putere tare așezată, bine răsplătitoare cu fapta pentru cei ce se ajută necontenit unii cu alții, nezdruncinată pe calea virtuții”(SF. CLEMENT

ALEXANDRINUL); „Bogatul să ajute pe sărac, iar săracul să mulțumească lui Dumnezeu, că i-a dat prin cine să-și împlinească lipsa”; „Să ne ajutăm unii pe alții, spre a face și pe cei slabi să meargă înainte spre bine, pentru ca toți să ne mântuim și să ne întoarcem unii pe alții de la păcat și să ne povățuim”(SF. CLEMENT ROMANUL); „Oameni fiind, trebuie să oferim oamenilor ajutorul blândeții, fie că din cauza văduviei au nevoie de aceasta, fie din cauză că sunt orfani, fie din cauza alungării din patrie, fie din cauza cruzimii stăpânilor, fie din cauza nestăpânirii de sine a celor ce conduc, fie din cauza lipsei de umanitate a celor ce strâng impozitele, fie din cauza cruzimii piraiților fie din nesațiul hoșilor, fie din scoaterea la licitație a bunurilor, fie din cauza naufragiului. Toți, la fel de sărmani, se uită la mâinile noastre, așa cum noi ne uităm la mâinile lui Dumnezeu, ca să ne dea cele de care avem nevoie. Și dintre aceștia, cei care suferă fără să merite sunt mai de plâns decât aceia, care s-au obișnuit să sufere. Și cu precădere trebuie să fim milostivi față de aceia care sunt distruși de boală până la măduva oaselor”; „Cel sănătos, cel bogat, vino în ajutorul celui bolnav, celui lipsit! Cel ce nu ai fost lovit, vino în ajutorul celui lovit și zdrobit, cel cu inimă bună în ajutorul celui descurajat, cel care te bucuri de prosperitate, celui care este obosit de adversitate. Adu ceva drept mulțumire lui Dumnezeu, pentru că te-ai născut în numărul celor care pot să facă bine, nu din rândul acelora, care au nevoie să li se facă bine. Pentru că tu nu privești la mâinile altora, ci alții privesc la mâinile tale. Nu te îmbogăți numai cu averi de prisos, ci și cu evlavie. Nu numai cu aur, ci și cu virtute și, mai mult, numai cu virtute”; „Ajută, oferă hrană, oferă o haină veche, adaugă un medicament, leagă rănilor, întreabă ceva despre nenorocire, fă reflecții despre răbdare, ai curaj, apropie-te!”; „Cât timp ești sănătos și bogat, ajută pe cel care se află în suferință. Să nu aștepti ca să înveți pe propria ta piele ce mare rău este neomenia și ce mare bine este să-ți deschizi măruntaiele pentru cei care au nevoie. Să nu vrei ca Dumnezeu să ridice mâna contra acelora care-și ridică mândri grumazul și care trec pe lângă cei săraci. Învață acest lucru din nenorocirile altora. Dă ceva, chiar dacă este un lucru mic, celui care are nevoie. Căci nu este un lucru mic pentru acela care are nevoie de toate, dar nici pentru Dumnezeu, dacă este dat după putere. Dă, în schimbul unui mare lucru, bunăvoința. Dacă nu ai nimic de dat, să plângi. Este mare leac pentru cel în nenorocire. Faptul de a suferi împreună cu cel ce suferă, în mod sincer, ușurează mult nenorocirea. Nu este omul mai de puțin preț decât animalul, o, omule, pe care, când cade, în groapă sau rătăcește, legea îți poruncește să-l ridici!(SF. GRIGORIE DE NAZIANZ); „Atâta vreme cât călătorești pe o mare liniștită, ajută pe cei care au suferit naufragiul(...). Cum mi te vei arăta față de cel nefericit, așa se vor arăta față de tine tovarășii tăi de călătorie!(SF. GRIGORIE DE NISSA); „Să Ajutăm pe cei nefericiți prin cuvintele noastre în același timp cu banul nostru”; „Să ajutăm pe cei nevoiași, nu numai cu bani, ci și cu cuvinte și fapte(...). Să nu așteptăm să vină la noi cei ce au nevoie de ajutorul nostru, ci noi să ne ducem la ei, să-i cercetăm în nevoile lor(...). Nu descoase viața și faptele celui ce are nevoie de ajutorul tău, căci este cea mai mare mojiție ca, pentru o pâine, să-i descoși întreaga viață”; „Cunoscând necazul și oboseala păstorului, ajutați-l cu rugăciunile voastre, cu sârguința, cu bunăvoința, cu dragostea, ca astfel și noi să fim lauda voastră, în același timp și voi să fiți lauda și mândria noastră”; „Dumnezeu nu vine în ajutor celor ce dorm, ci acelor care se obosesc și muncesc. Ajutor se dă totdeauna nu celui ce stă în trândăvie, ci celui care muncește ca cel căruia i se cere ajutor”; „Dacă vezi pe cineva pătîmind rău, să nu te interesezi de trecutul său, căci cel ce pătîmește are drept la ajutor necondiționat”; Dați mână de ajutor celor pierduți, voi cei care niciodată nu ați fost ispitiți de beții, voi cei sănătoși ajutați pe cei bolnavi, voi cei ce privegheați pe cei ieșiți din minți, pe cei smintiți”; „Câtă vreme vom avea pe Dumnezeu în ajutor, chiar de ar năvăli ispite mai grozave decât furtuna, ni se vor părea ca un gunoi, ca o frunză care se poartă de vânt încoace și încolo”; Noi creștinii nu dăm mâncare la cei ce rabdă de foame din cauza lenei,

ci îi sfătuim să muncească spre a agonisi, astfel, pâinea de toate zilele pentru sine și pentru alții; încuviințăm să capete doar hrana trebuincioasă de la acei care le-o pot da”; „Pentru că noi înșine suntem lăsători și leneși împărțind între noi sarcinile, să ne legăm să ajutăm fiecare cu sfatul, cu îndemnul, cu încurajarea, cu mustrarea sau cu amenințări, ca prin râvna fiecăruia din noi să izbândim cu toții” (SF. IOAN GURĂ DE AUR); „Cine poate ajuta pe nefericitul care piere și nu face aceasta, îl asasinează”(LACTANTIU); „De câte pedepse nu-i vrednic unul care trece cu vederea un astfel de trup căzut din cauza foamei? Este, oare, cruzime mai mare decât aceasta? Nu este, oare, vrednic de a fi numărat printre fiarele neîmblânzite și de a fi privit ca un blestemat și un ucigaș? Într-adevăr, ar putea fi osândit ca un ucigaș cel care poate să vindece un rău atât de mare, dar de bunăvoie întârzie să ajute din pricina zgârceniei”; „Nu întoarce spatele celui care cere de la tine ajutor și nu da bani cu camătă!”(SF. VASILE CEL MARE).

*

Condamnarea. Părintele Izverceanu de la Cernavârf nu făcuse politică propriuzisă înainte de 1944. Am mai spus-o într-o „scrisoare” precedentă. Singura lui „vină” era aceea că primise în curtea sa câțiva legionari și le oferise mâncare și băutură cu prilejul unei deplasări propagandistice, pe care aceștia o făcuseră în sat. Bătuseră la poarta preotului ca la cel mai înstărit din sat și-i ceruseră să le dea ceva să mănânce. La fel făcuseră și comuniștii prin 1950. Veniseră și aceștia și-i ceruseră să le permită să dea film cu colhozurile sovietice în curtea lui pentru săteni. Și părintele acceptase și de data aceasta, iar după film le dăduse și acestora mâncare și băutură.

Iată că în 1959, într-o noapte a fost arestat și dus la Craiova. Acolo a fost anchetat mai multe zile. Un locotenent i-a spus într-o seară: „-Mâine vei fi judecat! Nu te bat, ci-ți spun doar atât: răspunzi de două ori „da” la ceea ce te întreabă!” I-a dat două pastile să le înghită. Dimineața i-a mai dat o pastilă și i-a repetat indicația. L-au dus la judecată. Acolo l-au întrebat dacă a făcut politică legionară. El a răspuns: „Nu!” A fost întrebat la fel și el a răspuns iarăși: „Nu!” Cu el a fost judecat și preotul Victor Doman de la Izverna. Acesta avea aceeași acuzație, dar el a urmat indicația și a răspuns: „Da!” După judecată, locotenentul – anchetator l-a întrebat: „-De ce n-ai făcut ce ți-am spus?” Părintele Izverceanu a răspuns: „-Domnule locotenent, după ce mi-ați dat pastila aceea, nu am mai știut nimic. Nu știu ce am făcut și ce am răspuns!” A fost dus în ziua următoare din nou la judecată, dar nu i s-au mai dat pastile. Aceeași întrebare, același răspuns! Sentința a fost dată imediat: 18 ani condamnare. Părintele Doman și alții care spuseseră „da” au primit câte 20 de ani.

Au fost duși la închisoarea de la Aiud. Într-o zi, când îi scosese la plimbare prin curtea închisorii, preotul Doman i-a spus părintelui Izverceanu: „-Bă, Ilie, bă, tu tot mai cuminte ai fost și de data aceasta față de mine, așa cum ai fost întotdeauna!” „- De ce, Victore?” „- Păi tu ai spus „nu” și ai luat 18 ani; eu am spus „da” și am luat 20 de ani! Când ieși de aici, să te duci la mine și să-i spui asta Lenuței!” „-Bă, Ilie, bă, nu ai fost niciodată mai prost ca mine, dar acum ești! Păi crezi tu că mai contează doi ani? Tu crezi că noi mai jungem să ieșim de aici?”

În închisoare era bibliotecă. Acolo era bibliotecar un profesor universitar, filozof de formație, deținut și el. În bibliotecă erau numai cărți de propagandă. Profesorul-bibliotecar fusese însărcinat de director să-i pregătească discursurile, pe care acesta să le țină deținuților în orele de îndocinare sau la diferite ședințe din afara închisorii. Directorul îi spunea tema și el pregătea discursul, iar directorul doar îl citea. Despre Părintele Izverceanu se dusese vestea în toată închisoarea că e comic. El reușea să găsească resursele necesare și să facă glume ori de câte ori avea prilejul. Îi făcea de multe ori pe deținuți să râdă, ba chiar și pe gardieni. Auzise de el și profesorul – bibliotecar și-l rugase pe director să i-l dea la bibliotecă, fiindcă are nevoie de un ajutor. Directorul, un moldovean cu bun – simț și destul de credincios, fusese de acord și astfel Părintele Izverceanu a lucrat la bibliotecă. Cel mai mult ședea de

vorbă cu profesorul. Așa a petrecut șapte ani. Într-o seară, directorul a dispus ca toți deținuții să iasă în curtea închisorii. Acolo l-au auzit: „- Fraților!” Nu-l auziseră niciodată spunându-le așa. Nimeni nu a tresărit. Directorul a repetat: „- Fraților! Din acest moment sunteți liberi!” Nimeni nu s-a clintit. Au fost convinși că își bate joc de ei. Directorul a continuat: „- Dacă cineva vrea să mai rămână, poate să mai rămână și la noapte în închisoare. Ceilalți își fac formele de ieșire!” Atunci a izbucnit un chiot puternic din piepturile tuturor, care a cutremurat localul închisorii. În aceeași seară le-a dat drumul acasă.

*

Deschiderea anului școlar. A venit Septembrie și miroase a cerneală de tipar prin școli și prin ghiozdane. Copii nerăbdători, părinți cu inima strânsă de emoție, profesori vechi și profesori noi, școli mai mult sau mai puțin pregătite.

Am avut prilejul anul acesta să văd toate școlile din comuna noastră. Am rămas profund impresionat. Peste tot ordine, curățenie, tâmplărie din PVC, clase și coridoare proaspăt zugrăvite, toalete strălucind de curățenie, situate în interiorul școlilor, mobilier nou și în stare impecabilă. Am văzut calculatoare în școli și conectări la internet. Dacă școlile din Malovăț, Bârda, Bobaița și Colibași sunt mai tinere sau mai vârstnice, școala din Valea Boierească e o puștană abia ieșită în lume. A fost inaugurată anul acesta. Este de un lux cum greu își poate închipui omul de rând. **Domnul Primar George Bazavan** își poate adăuga încă o realizare mare la nivelul comunei, alături de căminele culturale din Malovăț și Bobaița, de dispensarul de la Malovăț și de altele asemenea. Este el frumos, ce-i drept, dar treabă face!

La Valea Boierească am admirat nu numai școala, ci și copiii. Raportat la numărul locuitorilor satului, este școala cu cele mai mari perspective de viitor. Numărul de copii crește de la un an la altul și poate chiar anul viitor va fi nevoie să se mai creeze un post de învățător acolo. În schimb, la Bârda și la Bobaița, situația e foarte tristă. Numărul de copii scade mereu. La Bârda mai avem 8 copii în clasele I-IV, iar pentru anul viitor se pare că vor fi chiar mai puțini! La Negrești școala s-a desființat de câțiva ani, fiindcă n-au mai fost copii. La Malovăț mai vine unul singur la clasele V-VIII din Negrești. Când eram elev, prin 1964-1968, din Negrești veneau peste 20 de elevi la clasele V-VIII !

La Valea Boierească și la Colibași vezi la tot pasul case noi sau în curs de construcție, semn că multe familii tinere s-au stabilit în sat. Am înțeles că unii au fost în străinătate, au lucrat câțiva ani pe acolo și au revenit în satul lor să-și construiască un mic „palat”. Cinste lor! În Bârda rar vezi câte o casă nouă, iar cu fiecare înmormântare rămâne câte o casă pustie. Rar e altfel!

Dintre toate satele comunei, Bârda are cele mai rele drumuri! Of! Of! Of!

*

Ajutoare. Anul trecut, în luna noiembrie, regretatul nostru prieten, **Dr. Artur Silvestri**, ne-a trimis 920 cărți diverse publicate în editura Dumnealui „Carpathia Press” spre a le vinde și din banii rezultați să tipărim **Noul Testament**, pe care să-l donăm fiecărei familii a parohiei noastre și celor din afara parohiei, care ne-au ajutat în cursul acestui an. Din păcate, cărțile s-au vândut foarte greu. Până în prezent nici un sfert din cărțile primite nu am reușit să le vindem. Văzând acest lucru, i-am comunicat **Doamnei Mariana Brăescu**, soția regretatului **Dr. Artur Silvestri**, exprimându-ne teama că nu vom putea tipări **Noul Testament** până la împlinirea unui an de la plecarea dintre noi a lui **Artur Silvestri**. **Doamna Mariana Brăescu**, scriitoare, cu o noblețe și generozitate greu de înțeles pentru omul obișnuit din zilele noastre, ne-a trimis imediat **7.000 lei, adică 70 milioane lei vechi** pentru a tipări **Noul Testament** până la sfârșitul lunii noiembrie. Dumnezeu să-i răsplătească această jertfă imensă pe care a făcut-o și sufletul regretatului **Dr. Artur Silvestri** să-l așeze în ceata prietenilor Săi! Am și livrat **5.000 lei** tipografiei ca acout ca să prindem rând, iar **Domnul Director Prof. Univ. Aurel Popa** al Tipografiei Sitech din Craiova ne-a încredințat că până pe 15 noiembrie va fi gata cartea.

*

Doamna Omir Lucreția din București, fiică a satului Malovăț, a mai donat încă **200 lei**; **Doamna Dr. Rusu Maria și surorile sale** din Tr. Severin, fiicele regretatului **Luca Bădiță** din Bârda, **Domnișoara Prof. Univ. Dr. Ionașcu Georgeta** din București, fiica regretatului **Ionașcu Gheorghe** din Malovăț și **Doamna Ivașcu Gigi-Daniela** din Tr. Severin, fiica **Domnului Vasile Ivașcu** din Bârda, au donat câte **100 lei**. **Domnul Brănescu Gheorghe** din Tr. Severin a donat **50 lei**. **Domnul Coman Vasile** a mai adăugat **100 lei** pentru contribuția de cult, însumând până în prezent **125 lei**. **Domnul Badea Ion-Valeriu** din Malovăț a achitat prima lui contribuție de cult în valoare de **50 lei**. Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

A început anul școlar și elevii din școlile de la Malovăț, Bârda, Bobaița, Valea Boierească și Colibași nu au cărți de religie, ori care au nu mai corespund cu programa. Chiar în vara aceasta Ministerul Învățământului și Patriarhia Română au schimbat programa la Religie și astfel trebuie schimbate manualele. Urmare a hotărârii Consiliului Parohial al parohiei noastre din 20 septembrie, am hotărât să cumpărăm din fondurile parohiei manuale pentru elevii școlilor de pe raza comunei. Din păcate nu sunt încă manuale chiar la toate clasele. Pentru cele ce există am făcut comandă la Iași, unde este singura editură autorizată să publice manuale de religie. Ni le-au trimis. Au costat **700 lei**. Sperăm să apară în curând și celelalte și să aibă toți copiii cărți noi.

*

În cursul lunii septembrie am donat credincioșilor participanți la slujbe și unor bătrâni și bolnavi din sat pâine astfel: 6 Sept.(Malovăț): **158 pâini**; 13 Sept.(Bârda): **64 pâini**; 20 Sept.(Malovăț): **182 pâini**; 27 Sept.(Bârda): **61 pâini**. Așadar, în luna Septembrie s-au donat **465 pâini**.

*

Lucrări la biserici. La biserica de la Bârda am reușit să pictăm icoana lui Sf. Mucenic Dimitrie, patronul bisericii și satului. Icoana este situată pe peretele exterior al bisericii, deasupra intrării. Lucrarea a fost executată de **Domnul pictor Marius Mucioniu**, fiul regretatului **Mihai Mucioniu** din Bârda. Lucrarea a costat, material și manoperă, **300 lei**.

*

Botezuri și înmormântări. La 27 Sept. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Badea Patricia – Loredana**, fiica **Domnului Badea Ion-Valeriu** și a **Doamnei Badea Loredana-Ivona** din Malovăț. Să trăiască și Dumnezeu s-o ocrotească! La 20 Sept. am oficiat slujba înmormântării pentru **Duran Elena**(83 ani) din Bârda. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program. În cursul lunii octombrie avem următorul program de slujbe: **3 Oct.** (Malovăț-Bârda); **4 Oct.** (Malovăț); **10 Oct.** (Malovăț-Bârda); **11 Oct.** (Bârda); **14 Oct.**(pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț); **17 Oct.**(Malovăț-Bârda); **18 Oct.** (Malovăț); **24 Oct.** (Malovăț-Bârda); **25 Oct.** (Bârda); **26 Oct.** (slujbă la Bârda, pomeniri la ora 12 la Malovăț); **31 Oct.** (Malovăț-Bârda). În restul timpului, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la școală sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2009), nr. 167(1 –15 Octombrie)

Dragii mei enoriași!

A murit speranța! Într-o zi am văzut la televizor un reportaj. O reporteră mersese undeva la țară, într-un sat uitat de lume și vorbea cu o bătrână. Femeia era foarte săracă. Avea o casuță amărâtă și aproape nimic în jurul casei. Reieșea din discuție că are o pensie din care abia își duce zilele. De asemenea, am înțeles că era, de fapt, mătușa unei „artiste” foarte bogată din București. Era vorba de o vedetă a zilei, care apare pe toate posturile de televiziune și se băfăie din toate încheieturile și scoate niște schelălăieli, de zici că-i apucată. Cunoscătorii zic că aceea este o artistă, iar ceea ce face ea este artă. Mă rog! Mai înțelegeam din reportaj că așa-zisa artistă este căsătorită cu un om foarte bogat. Discuția dintre reporteră și bătrână a durat câteva minute și femeia și-a spus în puține cuvinte necazurile. În final, reportera a întrebat-o ce ar dori să-i transmită nepoatei de la București, adică artistei. Bătrâna a răspuns imediat, fără să ezite: „- Să-i spui că a murit unchiu-său!” Reportera era nedumerită, că bătrâna nu voia ca nepoata să știe că o duce greu, că n-are cu ce trăi și a mai întrebat-o o dată sau de două ori ce vrea să-i spună nepoatei din partea ei. Răspunsul a rămas același: „- Spune-i că a murit unchiu-său!” Atât. Era atâta bună-cuviință, atâta bun simț, încât te lăsa dezarmat. Numai un om cu sufletul curat și cu speranță în Dumnezeu putea să aibă atâta seninătate.

Mi-am închipuit că aceeași reporteră sau alta ar fi luat un interviu țăranilor noștri din parohia noastră, din Bârda, spre exemplu. Știu bine că problemele noastre nu interesează pe reporteri și televiziunile, fiindcă ele se ocupă de lucruri serioase. Și, totuși! Să presupunem că cineva și-ar face timp și de noi. I-am spune care ne sunt problemele și necazurile, lipsurile și dezamăgirile. Într-un cuvânt, am încerca să zugrăvim realitatea de aici, așa cum este ea. Dacă ne-ar întreba, la sfârșit, ce am vrea să transmitem politicianilor și guvernanților de la București, cred că cel mai bun mesaj ar fi acesta: „- **Spuneți-le că a murit speranța!**” Atât!

*

Mănăstirile de ieri și de azi(*Continuare din numărul trecut*) Un alt element intrat pe ușa din dos în cultul nostru este **stația de amplificare**. Degeaba folosești cu îndemânare microfonul, dacă nu ai stație de amplificare corespunzătoare. Sunt legate una de alta și amândouă de **boxe**. Aici este aici! Am observat că duhul lumii s-a pripășit și prin mănăstiri. Cu cât o familie este mai bogată și-și poate permite niște cheltuieli mai acătări, cu atât își comandă la nuntă o formație, care are boxele mai mari. Au ajuns unele boxe să concureze cu înălțimea unui om. Am văzut că mănăstirile mai mari și mai bogate se îngrijesc să aibă și ele boxe pe măsură, fie că sunt proprii, fie închiriate. Când n-am încotro și merg la câte o nuntă la care sunt stații de amplificare de mare putere, câte o săptămână în urmă îmi urlă capul. Tot timpul cât stau la masă la acea nuntă mă zgârâie pe creier zgomotul de sute de decibeli, care-mi pătrunde în cap, în trup, în suflet, cum mi-ar pătrunde cineva în altar călare. N-am putut înțelege niciodată de ce e necesară atâta amplificare a sunetului, când muzica ar putea fi auzită foarte bine de nuntași fără stații de amplificare. Merg cu caprele la pășunat prin apropierea satului Bârda și este câte o nuntă în Malovăț. Aud perfect melodia și cuvintele

cântăreților, deși mă aflu la o distanță de cinci kilometri. Mă întreb cum se vor fi simțind cei ce sunt plasați la masă în imediata apropiere a boxelor! Nu e pedeapsă mai mare! Trebuie s-o mai și plătească!

Să revenim la mănăstiri. Boxele acestea uriașe, foarte puternice, și-au făcut prezența și la mănăstiri. Urlă de te asurzesc și zgomotul lor cutreieră munții și văile, degajând ecouri prelungi. Când se iau duhurile la bătaie în boxe, e chiar insuportabil. Nu le vezi, dar le auzi cum hârâie, pârâie, țiuie, bârâie, cârâie, bubuie, de ai impresia că au năvălit extraterestrii peste lume. Până ajunge vreun frate mai priceput și întrerupe curentul sau reglează vreun buton mai cârcotaș, slujba se întrerupe și toată lumea așteaptă cu sufletul la gură, parcă ar aștepta pacea după un îndelungat război. Întrebarea firească, pe care ne-o punem: este sau nu este nevoie de ele? Mde! Nu sunt în măsură să judec pe stareți sau alte organe superioare bisericești. Voi veni însă cu câteva exemple, care cred că vor da răspunsul prin ele însele.

Mântuitorul nu dispunea nici de microfoane, nici de stații de amplificare. Și, totuși, vorbea la 5000 de bărbați, fără a mai socoti femeile și copiii. Era vara și soarele arde, pur și simplu, în Palestina la vremea prânzului. Și, totuși, mulțimile acelea ședeau de dimineața până seara și-L ascultau! Culmea! Nu se plângea nimeni că nu-L auzea! La Cincizecime, Sfinții Apostoli vorbesc mulțimilor în centrul Ierusalimului. Nu aveau microfoane, nici stații de amplificare și nici boxe. Și, totuși, în prima zi se botează 3000 de oameni, iar a doua zi 2000. Mă întreb, câte mii de oameni au ascultat predica lor, dacă cele cinci mii s-au botezat?

Prin secolul al X-lea, țarul de la Moscova și-a trimis emisarii la Roma și la Constantinopol, ca să cerceteze cele două Biserici și să vadă care ar fi mai potrivită în vederea creștinării rușilor. Delegația care a fost la Constantinopol și care participase la câteva slujbe la catedrala „Sfânta Sofia” a răspuns scurt și cuprinzător: „- Măria-ta, când ne duceam la slujbă nu mai știam dacă suntem pe pământ sau în cer! Ceva mai frumos pe lume nu credem că există!” Și țarul a hotărât ca să ceară Constantinopolului să-i trimită misionari, ca să creștineze pe ruși în credința ortodoxă. Și așa sunt și azi! Remarcăm, însă, că la „Sfânta Sofia” nu erau nici microfoane, nici stații de amplificare, nici boxe!

Venind la vremile mai apropiate nouă, îmi amintesc de regretatul Mitropolit Firmilian al Olteniei. Avea trei diaconi tari și mari, care făceau cât toate stațiile de amplificare ale Olteniei: frații Cârstea și Ion Bâlțeanu. Nu aveau microfoane, stații și nici boxe, dar când cânta părintele Grigore Cârstea vibrau ferestrele mănăstirii. Culmea, vocile diaconilor nu te alungau, ci te atrăgeau ca un magnet. Când îi auzeai cântând uitai că ești pe pământ. Abia așteptai să deschidă gura, să-i auzi. Slujbele mitropolitului Firmilian aveau un farmec, o măreție imperială, dar și o putere de convingere cum n-am mai întâlnit. El însuși părea un împărat bizantin coborât din istorie pentru câteva momente. Desigur, existau și atunci foamfe, dar le ținea în debara. Slujba o făceau cei ce se pricepeau, cei ce erau în stare s-o facă foarte bine. Puțini, dar buni!

Am semnalat câteva aspecte, care mi s-au părut mai stridente și mai nepotrivite în viața mănăstirilor și a Bisericii noastre, din dorința de a trage un semnal de alarmă. Duhul lumii nu trebuie să sufoce duhul Ortodoxiei. Pelerinii, cei ce vin la mănăstiri cu prilejul hramurilor și marilor sărbători, vin cu credință și cu speranță. Nu trebuie să le tulburăm trăirea lor sufletească. Cântarea psaltică adevărată, executată cu măiestrie, devine un leagăn, care înalță sufletul până la Dumnezeu. Zgomotul, hărmălaia, spectacolul sunt prezente în toată vremea și în tot locul în lume. Măcar la mănăstire să găsească cel ostenit și împovărat o clipă de liniște, de reculegere, de regăsire de sine și de Dumnezeu. Aflu că la unele mănăstiri din Transilvania și Moldova, cu prilejul hramurilor, sunt mulți pelerini, care merg mulți kilometri de la locul unde-i lasă autobuzul până la mănăstire în genunchi, ore în șir, fără să ia în calcul durerea și rănilor. De ce să-i chinuim și noi cu zgomotul nostru? Vocea omenească, dacă este exersată cum trebuie, poate acoperi mulțimile, până la mari depărtări. Dacă fondul de idei pe care-l transmite predica sau frumusețea muzicii sunt cuceritoare, cu siguranță că și

mulțimea va asculta în liniște și smerenie și vocea sau cântarea va ajunge până la cel mai îndepărtat credincios și-i va pătrunde în inimă și suflet.

Acestea sunt câteva dintre motivele care cred că v-au determinat pe Dumneavoastră să nu mai dați năvală spre mănăstiri ca altădată. Și vă înțeleg prea bine. Să sperăm că ne vor auzi și cei ce ar trebui să audă și se vor schimba lucrurile, astfel încât hramurile mănăstirilor de aproape și de departe să fie cu adevărat o sărbătoare mult așteptată pentru fiecare dintre noi. Să dea Dumnezeu!

*

Sfintii Părinți despre aproapele/semenul nostru. „*Fericit este acela care suferă pentru aproapele său, dar vai de acela care, fără să bage de seamă, obligă pe aproapele său să-l suporte*”; *Nu face ceva ce întristează aproapele, ci fii politicos în relațiile tale cu toți oamenii. Omul necuviincios urmărește pe vecinul său, iar cine umblă în lumină nu se oprește cu gândul la rău*”(SF. EFREM SIRUL); „*Creștin cum ești și ucenic al lui Hristos(...), tu ai, chiar în numele pe care îl porți și în calitatea cu care te slăvești, dovada și strălucita mărturie a blândeții de care se cade să fii plin și a iubirii cu care trebuie să tratezi pe fratele tău*”; „*Păzește-te să osândești pe fratele tău orbește și în grabă și nici să deznădăjduiești de mântuirea lui. Arată-te mai degrabă, pe cât poți, umil și răbdător față de el, tu a cărui cumpătare trebuie să fie trăsătura felului tău de a fi. Respectă totdeauna în el acea plăcută calitate de frate*”; „*Noi dăm atenție păcatelor altora, dar nu ca să le deplângem, ci pentru ca să-i ocărâm, nu ca să le vindecăm, ci ca să rănim și mai tare, căutând să scuzăm păcatele noastre cu rănilor aproapelui nostru. Socotim pe alții buni sau răi, nu după puterea lor, ci după cum ne sunt prieteni sau dușmani. Ce laudăm azi, mâine defăimăm și admirăm la noi ceea ce detestăm la alții. Bucuroși arătăm totul celor păcătoși, așa de îngăduitori suntem cu viciul*”(SF. GRIGORIE DE NAZIANZ); „*Oricine tratează cu blândețe și cu bunătate pe aproapele său și nu se răzună contra aceluia care îi ofensează și răspunde îngrijirilor de acest fel prin binefaceri, acela poate fără teamă să dea numele de Tată Domnului*”; „*Să nu dojenim cu amărăciune greșelile aproapelui, să le acoperim cu cât este posibil cu vălul tăcerii*”; „*Ați mânjit prin cuvintele voastre reputația aproapelui? Renunțați la orice clewetire și luați ca leac iubirea. Să facem așa cu fiecare din greșelile noastre și să ne ferim de a le trata cu ușurință*”; „*Multe virtuți pot să ne aducă favoarea lui Dumnezeu, să ne facă în ochii Săi dreți și plăcuți, dar ceea ce ne atrage cu preferință bunăvoința cerească, este iubirea aproapelui*”; „*De aceea ai cuvânt, de aceea ai limbă și gură, ca să îndreți pe aproapele. Singure, animalele nu se îngrijesc de aproapele lor, iar tu, care chemi tată pe Dumnezeu și frate pe aproapele tău, îl vezi pe acesta făcând o mulțime de rele și taci, preferând mai mult dragostea decât folosința lui sufletească? Nu, vă rog, căci nu poate fi o altă probă mai mare de iubire adevărată, decât aceea de a nu trece cu vederea pe frații care greșesc. Ai văzut, poate, pe unii dușmănuindu-se; ei, bine, intervino între ei și rupe dușmănia! Ai văzut pe alții răpind cu lăcomie averile străine; împiedică-i de la această faptă! Ai văzut nedreptățiți, ia-le apărarea, căci prin aceasta nu le-ai folosit lor atât cât ție însuși*”; „*Dacă tu te găsești departe de rele și necazuri, aceasta să nu te facă să rămâi fără simpatie și fără compătimire față de cel necăjit, căci aproapele tău, suferind rele, tu ești dator de a împărți cu el nenorocirea lui. Așadar, lacrimăază cu el, ca să-i ușurezi tristețea; bucură-te cu el de bucuria lui, ca să-i adâncești veselie și bucuria, ca să întărești dragostea. Mai înainte de el pe tine însuși te folosești, căci prin lacrimi tu te vei face mai milostiv, iar prin faptul că te bucuri cu el când se bucură, adică când propășești în ale sale, tu te cureți de orice invidie și zavistie*”; „*Chiar de ai sta nemâncat, chiar de ai dormi pe pământ, chiar de ai mânca cenușă și ai plânge într-una, dacă cu nimic n-ai ajutat pe altul, nimic mare n-ai făcut*”; „*Vrei să îndreți pe fratele tău? Plângi, roagă-te lui Dumnezeu, ia-l la o parte și sfătuieste-l, îndeamnă-l, îmbie-l... Arată dragoste de păcătos, încredințează-l că dacă-i pomeniști păcatul lui, o faci cu gândul să-l*

sfătuiești și să-l îngrijești, nu cu gândul de a-l face de râsul lumii. Îmbrățișează-i picioarele, sărutându-l, nu-ți fie rușine, dacă cu adevărat vrei să-l tămăduiești”(SF. IOAN GURĂ DE AUR); „Precum nu pot paște la un loc oile și lupii, așa nu poate avea milă cel ce îl lucrează cu viclenie pe aproapele”(MARCUS ASCETUL); „Grăbindu-ne să facem bine aproapelui din tot sufletul, ajungem să fim înconjurați de lumina cunoștinței și să ne slobozim de patimile de ocară, umplându-ne de toată virtutea, luminându-ne de slava lui Dumnezeu și eliberându-ne de toată neștiința”(SF. MAXIM MĂRTURISITORUL); „Cine iubește pe aproapele este numit fiu al lui Dumnezeu. Cine, însă, dimpotrivă, îl urăște, este numit fiul diavolului... Pe aproapele tău să-l consideri ca pe unul din membrele tale... Socotește pe orice om ca frate al tău... Ceea ce nu vrei să se întâmple ție, să nu dorești să se întâmple nici semenului tău. Dacă îl vei vedea făcând fapte bune să te bucuri împreună cu el și să-i împărtășești bucuria ta, iar dacă se întâmplă ca el să săvârșească vreo greșală, suferă și tu împreună cu el și împărtășește-i mâhnirea ta”; Încetează de a te ocupa fără folos de păcatele altora, nu lăsa timp liber minții tale, ca să cerceteze slăbiciunile altora, ci ia seama la tine însuși, adică îndreptează ochiul tău, ca să te cerceteze bine pe tine însuși”(SF. VASILE CEL MARE).

*

Judecata popii. Veniseră la Protoieria din Tr. Severin niște reclamații din Prejna. Câțiva cetățeni de acolo îl reclamau pe preotul lor, părintele Grasu, că a pretins câte cinci lei de parastas la Ispas, că a făcut parastasele de la Ispas beat, că a mărit contribuția de cult. Protopop era Părintele Pufan. Era tânăr și se temea de anchete, mai ales atunci când se simțea între ciocan și nicovală și trebuia să trimită preoți în consistoriu sau să ia măsuri drastice. Părintele Grasu era mult mai în vârstă decât dânsul și îi purta un respect deosebit. Pe de altă parte, se vedea cât de acolo că autorii reclamațiilor, patru sau cinci la număr, erau niște reclamangii de profesie și puteau să adreseze cu aceeași ușurință reclamații și la adresa protopopului, dacă nu le-ar fi convenit rezultatul anchetei. Părintele Zoican era secretar la protoierie și preot la Balta. S-au sfătuit cum să procedeze, ca să iasă lucrurile cât mai bine și fără ecouri. Au hotărât să-i dea delegație Părintelui Ilie Izverceanu de la Cernavârf, ca să facă ancheta. Tocmai venise părintele pe la protoierie și i-au spus despre ce e vorba. Părintele a acceptat cu plăcere, mai ales că se pricepea de minune să „judece” în felul lui, astfel că întotdeauna în asemenea situații se făcea pace. I-au dat delegație scrisă, au trimis citație la reclamanți și la preotul Grasu, ca-n ziua cutare să fie prezenți la biserica satului Prejna pentru anchetă. Părintele Zoican era însărcinat ca secretar al Părintelui Izverceanu.

În ziua stabilită, părintele Zoican s-a prezentat la biserica din Prejna. Era curtea bisericii plină de săteni. Se dusese vestea că vor veni să-l schimbe pe preotul lor. Opiniile erau împărțite. Erau, într-adevăr, câțiva care ar fi vrut ca preotul Grasu să plece de acolo, dar majoritatea se împăcau bine cu el și nu aveau ce-i reproșa. Părintele Zoican a pregătit terenul: „Eu sunt secretarul părintelui delegat al protoieriei Tr. Severin. Să așteptăm pe părintele delegat. Nu știu cine va fi. Este numit în secret de protopop, ca să nu se știe dinainte și să se facă aranjamente!” Lumea aștepta cu nerăbdare să vadă delegatul și să asiste la judecată. În sfârșit, apare Părintele Izverceanu cu șareta. Coboară. Era înalt, impunător. Avea culion pe cap, reverendă, giubea, cruce la gât, brâu roșu și baston mare în mână. Lumea îl cunoștea de zeci de ani, fiindcă Prejna este aproape de Cernavârf, însă atunci nu mai era preotul Ilie, ci delegatul protoieriei, ceea ce însemna cu totul altceva. Părintele Izverceanu avea o ținută gravă, autoritară, fața încruntată. A dat binețe, scurt, fără să lungească vorba, cum îi era obiceiul. A cerut ca toată lumea să intre în biserică. A pus să se scoată în mijlocul bisericii, pe o masă, Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce. Părintele Zoican i-a citit delegația, prin care protopopul îl investea să ancheteze cazul preotului Grasu de la Prejna. A dat apoi citire reclamațiilor. A făcut prezența reclamanților. Părintele Izverceanu a zis: „- Domnilor, ați reclamat că l-ați văzut pe Părintele Grasu oficiind serviciile beat în biserică. E foarte gravă

acuzăția. Vă rog să jurați pe Sfânta Evanghelie și pe Sfânta Cruce că l-ați văzut dând cu capul și de peretele acela al bisericii și de peretele celălalt!” „-Nu, părinte, că parastasele le-a făcut în curtea bisericii, nu în biserică. Acolo era beat!” „-Domnilor, problema nu intră în competența mea. În reclamație scrieți clar că în biserică era beat. Nu ziceți că în curtea bisericii, ci în biserică. Citiți și vă convingeți! E adevărat?” „-E adevărat!” au zis oamenii, fâstâcându-se. „-Atunci, dacă este adevărat, scrieți aici că nu l-ați văzut beat în biserică, așa cum ați afirmat. Lumea e martoră!” N-au avut încotro și au scris. „- Domnilor, ziceți că a pretins câte cinci lei de parastas! E adevărat?” „- E adevărat, părinte delegat!” „- E, de asemenea, o acuzație foarte gravă! Pentru asta îl transferăm disciplinar la o parohie peste Olt, nici să nu-i mai auziți de nume! Parohia Prejna o dăm de Parohia Balta!” A sărit ca ars Părintele Zoican: „- Părinte delegat, nu o dați de Parohia Balta. Eu am Balta și Sfodia, am și funcția de secretar la protoierie în Severin, nu pot să iau și Prejna!” „- Bine, atunci dăm Prejna de Parohia Șiroca!” Șiroca era la distanță de 15-20 kilometri de Prejna. Când au auzit oamenii de o așa sentință, l-au rugat pe Părintele Izverceanu să renunțe la soluție și să le lase pe Părintele Grasu în continuare, fiindcă ei sunt mulțumiți cu dânsul, afară de cei patru-cinci, care-l reclamaseră. Văzându-se încolțiți de mulțime, reclamantii au dat declarație că-și retrag plângerile și nu mai au nimic împotriva Părintelui Grasu. S-au întocmit cuvenitele procese-verbale, au semnat toți cei prezenți și astfel s-a încheiat ancheta. Toți au răsuflat ușurați, mulțumiți de „judecata popii”.

*

Divortul și motivele de divort. În câteva dintre „scrisorile” precedente am vorbit despre Taina Sfintei Cununii. Azi vom vorbi puțin și despre **divort**. Divorțul înseamnă desfacerea căsătoriei, ruperea legăturii create prin contractul civil și Tainei Sfintei Cununii. Tocmai de aceea și divorțul este de două feluri: civil și religios. Motivele care duc la divorț trebuie să fie foarte temeinice, pentru ca organele juridice, respectiv canonice, să fie îndreptățite să pronunțe divorțul. Facem precizarea că nu sunt aceleași motivele de divorț menționate în dreptul civil cu cele menționate în dreptul canonic. Noi le menționăm aici pe cele din Dreptul canonic.

Dintre motivele de divorț canonic, întemeiate, menționăm: **Moartea fizică**, dacă este constatată fără putință de tăgadă duce la încetarea căsătoriei; **Moartea declarată printr-o hotărâre judecătorească** este un motiv pentru pronunțarea divorțului. În cazul în care o persoană dispăre fără urme, fără a lăsa nici un indiciu asupra locului unde se află, fără a mai da nici un semn de viață, între unu și trei ani, orice tribunal județean poate declara moartea acelei persoane, iar soțul, respectiv soția aceluia este liberă să se recăsătorească, legătura căsniciei între ei fiind anulată de drept și de fapt; **Descoperirea unor impedimente privind căsătoria respectivă, despre care nu s-a știut înainte de căsătorie sau au fost ascunse în mod voit de una sau ambele părți**. După nuntă se descoperă, spre exemplu că soțul sau soția erau deja căsătoriți, deci au contractat a doua căsătorie, fără să fi anulat-o prin divorț pe prima; **Adulterul, adică legătura intimă dintre una din părți cu o a treia persoană; Incestul, adică legătura intimă dintre una din părți cu rude consângene apropiate(cu părinți, copii, veri, nepoți etc.); Apostazia, sau lepădarea de credință; Erezia, sau trecerea la o grupare religioasă sectară; Tinerea la botez a propriului fiu**. În acest caz, apare **amestecul ilicit de nume**. Tatăl devine și naș, iar nașul, conform canoanelor, nu poate fi căsătorit cu mama finului, deci căsătoria lor trebuie desfăcută; **Alienația incurabilă; Crima; Avortul; atentatul la viața celuilalt soț; Osânda gravă dată de duhovnic pentru unele păcate strigătoare la cer; Boli venerice și contagioase la una din părți; Silirea la acte imorale a uneia din părți de către cealaltă; Refuzul conviețuirii conjugale; Neputința îndeplinirii îndatoririlor conjugale (impotența, spre exemplu); Boli incurabile la una din părți, afară doar de cazul când cealaltă acceptă situația; Anularea unei căsătorii prin hotărâre judecătorească; Călugărirea uneia din părți; Alegerea soțului ca episcop etc.**

Se poate observa că în cele de mai sus am menționat acele motive care pot duce la desfacerea căsătoriei religioase. Nu toate acestea pot constitui motiv de divorț în fața instanțelor civile. Unele chiar nu interesează legile civile, cum ar fi, spre exemplu, trecerea uneia din părți la o altă credință religioasă. Instanța civilă consideră un asemenea act ca unul care privește drepturile omului. În principiu, Biserica folosește toate mijloacele pentru menținerea căsniciei, având în vedere cuvântul **Sfintei Scripturi**: „*Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă*”. Dacă, totuși, apar motive întemeiate, precum cele de mai sus și nu mai există nici o cale de împăciuire între părți, iar tribunalul civil a pronunțat deja divorțul, atunci instanța bisericească competentă care va pronunța divorțul bisericesc este sinodul local, sau, în cele mai multe cazuri, ierarhul locului, care are putere de a lega și dezlega. În trecut Bisericii au existat prevederi canonice, care opreau recăsătorirea persoanei din vina căreia se pronunțase divorțul pe toată perioada cât trăia soțul nevinovat. De asemenea, era oprită partea vinovată de a se recăsători cu persoana din vina căreia se ajunsese la divorț; era oprită partea vinovată a se recăsători cinci ani de la divorț. Astăzi aceste rânduieli nu mai pot fi respectate întru totul.

*

Ajutoare. Începând cu 1 oct., **Domnul Surugiu Ion**, brutarul, s-a hotărât să suporte dânsul costul pâinii, pe care o donăm credincioșilor la slujbe. Este un sprijin foarte mare, pe care ni-l dă. Îi mulțumim și rugăm pe Dumnezeu să-l răsplătească!

*

Publicații În această perioadă, parohia noastră a publicat cartea **Coloana Infinitului**, vol. II (618 pag.). Este o antologie de **5.566 maxime și cugetări** din cultura română modernă (1848-1918), selectate de către preotul Dumneavoastră. Amintim că volum I, pe care l-am publicat anul trecut, cuprindea maxime și cugetări din cultura română de la începuturi până la 1848. Sperăm că vom putea duce seria mai departe, următorul volum urmând să cuprindă perioada interbelică (1918-1940). E un șantier deschis, care nu se va termina atâta vreme cât pe lume va dăinui neamul românesc.

*

„*Scrisoare pastorală*” nr. 164, a apărut în „Observatorul” din Toronto (Canada), 30 sept. 2009, ed. online (<http://www.observatorul.com>) iar „*Scrisoare pastorală*” nr. 165, în „Observatorul”, Toronto, Canada, 19 oct. 2009, ed. online (<http://www.observatorul.com>).

*

Simpozioane. La 9 octombrie, preotul Dvs. a participat la Tismana la Simpozionul organizat de Mitropolia Olteniei, dedicat împlinirii a 70 de ani de la înființarea Mitropoliei Olteniei (1939). Simpozionul a fost prezidat de **Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Dr. Irineu al Olteniei**. Au participat profesori universitari din mai multe centre din țară, de la facultăți de teologie și istorie. Prezența cea mai remarcabilă a fost a **Părintelui Pr. Prof. Academician Mircea Păcurariu** de la Sibiu. Preotul Dvs. a susținut comunicarea **Revista „Mitropolia Olteniei” la ceas aniversar** și a prezentat cartea primului Mitropolit al Olteniei, Nifon Criveanu, **Maxime și cugetări pentru viață**, pe care parohia noastră a publicat-o recent. Cartea a stârnit mare interes din partea participanților. Comunicările prezentate vor fi publicate în următoarele săptămâni într-un volum.

*

Emisiuni. La 2 și 9 Oct., între orele 21-22.30, preotul Dvs. a avut emisiune interactivă la Televiziunea „Datina” din Tr. Severin despre **Taina Sf. Împărtășanii**.

*

La 12 Oct., preotul Dvs. a participat la un reportaj făcut de Televiziunea Română despre **regretatul scriitor Dr. Artur Silvestri**. Înregistrările s-au făcut la casa scriitorului din București și la Mănăstirea Pasărea de lângă București, acolo unde își are mormântul. Preotul Dvs. a vorbit despre **Legăturile scriitorului Artur Silvestri cu Biserica**. Reportajul-

film va fi prezentat pe TVR3 în ziua de 31 Oct., dar încă nu ni s-a putut preciza ora difuzării. Cu prilejul filmărilor, **Doamna Mariana Brăescu**, soția lui Artur Silvestri, a donat parohiei noastre suma de **7.000 lei**, pentru a tipări **Noul Testament**, spre a-l dona fiecărei familii din parohie.

*

Studii. Începând cu data de 1 Oct., preotul Dvs. a devenit student în anul IV al Facultății de Drept a Universității „Spiru Haret” din București, curs fără frecvență. Tot nu s-a învățat popa minte!

*

Înmormântări. În această perioadă am oficiat slujba înmormântării astfel: la 4 Oct. pentru **Crașoveanu Elena**(68 ani) din Malovăț și pentru **Mihăescu Dumitru**(71 ani) din Bârda. Dumnezeu să-i ierte!

*

Contribuția de cult. Amintim că la 30 Noiembrie încheiem cu strângerea contribuției de cult pe anul 2009. Repetăm ceea ce am spus de la începutul anului: în parohia noastră contribuția de cult este la aprecierea credincioșilor, după principiul „*fiecare dacă vrea și cât poate!*” Serviciile sunt gratuite, iar preotul este la dispoziția tuturor enoriașilor parohiei, indiferent dacă au dat sau nu ceva pentru contribuția de cult, indiferent cât au dat, 24 de ore din 24, 365 de zile în an. Dacă cineva nu a reușit să achite nimic până acum sau dorește să mai adauge la ceea ce a dat, până la 30 Noiembrie este binevenit.

*

Program. În cursul lunii noiembrie avem următorul program de slujbe: **1 Nov.** (Malovăț); **7 Nov.** (Bârda-Malovăț); **8 Nov.**(Bârda); **14 Nov.**(Bârda-Malovăț); **15 Nov.**(Malovăț); **21 Nov.** (pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț); **22 Nov.**(Bârda); **28 Nov.** (Bârda- Malovăț); **29 Nov.** (Malovăț). În restul timpului, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la școală sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2009), nr. 168(15 –31 Octombrie)

Dragii mei enoriași!

Rușine! Rușine! Rușine! Zilele trecute am privit la televizor o scenă penibilă, care m-a rușinat și m-a umilit până la lacrimi, ca preot și ca membru al Bisericii Ortodoxe Române. O oarecare Oana Zăvoranu împreună cu patru pastori sectari judecau și puneau la zid Biserica Ortodoxă Română. Porneau de la faptul că un călugăraș din anturajul apropiat al patriarhului fusese filmat făcând păcate, care numai în Sodoma și Gomora se practicau. Tipul avea 25 de ani și într-un reportaj apărea cu însemnele de arhimandrit. Este cel mai înalt grad monahal practicat la noi. După nume nu-mi spunea nimic. Nu-l întâlnisem până atunci prin

revistele bisericești semnând articole. Așadar, cu capitolul inteligență nu avea mare lucru în comun. Ne întrebăm, în mod firesc, ce merite l-au propulsat în anturajul patriarhului țării? Cu ce drept acest individ aduce o pată atât de urâtă pe obrazul Bisericii noastre? Este foarte trist când un șef este înconjurat de subalterni la care doar uniforma este obligatorie, iar inteligența este facultativă și opțională! Avem călugări cu înaltă ținută morală, care sunt ținuti departe de centrul patriarhal sau cele eparhiale. Promovarea în treptele monahale se făcea, conform regulamentelor de organizare și funcționare ale monahismului, după îndelungate perioade de ucenicie, de încercări. Când le-a parcurs, oare, acea jigodie ordinară, care și-a bătut joc de Biserică și de Preoție? Ar putea răspunde cei ce l-au promovat? Nu mai departe, astă-vară un alt caz similar se petrecea cu un altul la Mănăstirea Căldărușani. Nu se așternuse bine tăcerea peste acela, că a izbucnit acesta. Și tocmai în momentul în care patriarhia era gazda primului congres mondial dedicat Sfântului Vasile cel Mare, organizatorul monahismului în Biserica Ortodoxă! Cu o seară sau două înainte, mai multe somități ale teologiei mondiale făceau declarații la Radio „Trinitas” cu privire la uimirea ce le-o produsese grandoarea manifestației dedicate Sfântului Vasile cel Mare, cât și viața religioasă și monahală din România. Era o adevărată mândrie pentru un creștin și pentru un preot ortodox. Și, dintr-odată, totul s-a prăbușit!

Cei care-l judecau pe acel individ și Biserica erau vulpoi bătrâni. Știau să plece de la un caz izolat și să generalizeze. Batjocoreau Biserica în general, Sfintele Taine și Ierurgiile noastre. Altfel spus, tot tezaurul de învățătură și trăire al Ortodoxiei!

Cu ani în urmă, eram la Mitropolia Olteniei un funcționar oarecare. Mitropolitul de atunci, Teoctist Arăpaș, era întotdeauna înconjurat de bătrâni, preoți și călugări. Mulți erau pensionari. Îi invita și îi aducea cu mașina la biserică unde slujea el. Soborul pe care-l forma avea o demnitate și o sobrietate cum rar am întâlnit. Cei tineri nu-l înțelegeam atunci, dar acum îl înțeleg. Erau situații chiar penibile. Se ducea la sfințiri de biserică însoțit de preotul Zberea, care avea 86 de ani și era șef de birou administrativ la mitropolie. Fiindcă mâinile îi tremurau, când trebuia să semneze câte o hârtie, fiica sa, care-i era subalternă și colegă de birou, îi lua mâna și i-o ajuta să scrijelească niște linii ce se numeau semnătură. Eram revoltați, fiindcă erau preoți tineri la mitropolie, capabili, buni slujitori și vorbitori și nu-i lua cu el. Ar fi suficient să-l amintesc aici pe preotul Ioanicescu.

Astăzi, bătrânii au fost aruncați la coșul uitării și tinerii au invadat toate structurile. Am tot respectul față de tinerii capabili și le doresc să aibă parte de vremuri în care competența și competiția să fie criteriile de evaluare și de promovare și să-i ferească Dumnezeu de vremuri în care promovările să fie făcute pe motive care nu se pot decât șopti sub perdeaua nopții!

*

Grade și distincții. Ascultam de curând un post de radio oarecare. Aflam cu acel prilej că episcopul din Patagonia hirotonise un tânăr funcționar eparhial preot la o parohie din capitala unui județ. Nu numai că-l hirotonise preot, dat îl numise și paroh la acea parohie, deși acolo mai erau câțiva preoți cu zeci de ani de slujire la parohia respectivă. Mă întrebam cum se vor fi simțit acei preoți în fața enoriașilor lor, când li se aducea un copil drept șef? Mă întreb, de asemenea, cum se vor fi simțit enoriașii prezenți la acea slujbă, când erau întrebați dacă noul hirotonit, pe care nu-l văzuseră până atunci, este vrednic de demnitatea ce i se încredința și ei trebuiau să răspundă afirmativ în română, greacă și latină, ca să nu fie nici un dubiu?

Culmea ironiei, am deschis aparatul de radio peste o săptămână și am aflat alte vești din episcopia Patagoniei. Ierarhul îi conferise celui hirotonit cu o săptămână înainte cel mai înalt grad onorific, care se poate acorda unui preot: iconom stavrofor. Foarte curios! La 23-24 de ani înalt funcționar eparhial, preot paroh în capitală de județ și iconom stavrofor! Ce

isprăvi o fi făcut acel băiețel în acea săptămână nu se știe de către muritorii de rând! Oricum, până la pensie mai are de primit tichie de mărgăritar și gata!

Distincția onorifică de iconom stavrofor se dădea altădată, conform regulamentelor Bisericii, în urma unor realizări importante în ogrorul Bisericii, precum construcția unei biserici, spre exemplu. Ea însemna o încununare pentru cel în cauză, un imbold pentru ceilalți. Îmi amintesc de **regretatul preot Ionică Sfetcu** de la Bârda. Construisese biserică în trei ani(1934-1937) într-un cătun de 150 de familii cu greutatea pe care numai el și Dumnezeu le știe, fără un leu subvenție de la stat. Nu i s-a dat nici un grad la sfințirea bisericii. A slujit cu vrednicie și demnitate, așa cum puțini preoți din împrejurimi au făcut-o, peste patruzeci de ani și abia când a ieșit la pensie mitropolitul Firmilian i-a acordat titlul de iconom stavrofor, ca o încununare a întregii activități.

Cred că dacă mitropolitul Firmilian ar fi dat acea distincție cu atâta ușurință, mai întâi unor puștani, ca cel din Patagonia, Părintele Ionică Sfetcu nu ar fi primit-o. Avea demnitatea cuvenită să-i spună ierarhului, că vrea să rămână simplu preot și așa vrea să se ducă în fața lui Dumnezeu, fără împopoțonări și zdrăngăneli!

*

Apostolul și lupii. Părintele Stelică Zoican de la Balta mi-a relatat o întâmplare memorabilă din viața sa de preot de țară. Ascultându-o, am înțeles mai bine cât de folositoare este ucenicia unui preot la o parohie de țară în primii ani ai activității sale, indiferent al cui este și pe cine are rudă la Ierusalim. Numai la sat înțelegi mai bine frumusețile sufletului românesc nealterat de influențele nefaste ale civilizației moderne, numai acolo, confruntându-te cu greutatea și necazurile, cu lipsurile și cu problemele specifice treci prin cuptorul de foc al încercării și al călirii. Numai acolo îți înțelegi mai bine ca oriunde misiunea de preot și-ți poți da seama dacă ai chemare pentru ea sau trebuie să-ți cauți rosturile în viață în alte părți.

Era la Bobotează. Părintele Stelică era preot la Balta. Părintele Izverceanu de la Cernavârf a primit veste că are fiul, profesor în București, bolnav. I-a trimis vorbă părintelui Stelică să-l suplinească o săptămână sau două, până se întoarce. De acord, nici nu se putea altfel! Abia a trecut Sfântul Ion și iată că a venit veste că la Busești, -sat al Parohiei Cernavârf-, este o înmormântare. Părintele Stelică a plecat de dimineața, cu sania. Crăpau lemnele de ger, iar zăpada era destul de mare. Și-a luat cojocul cel mare, și-a înfășurat picioarele cu păuri groase și a pornit. A trecut pe la Turtaba, și-a luat cântărețul și a ajuns la Busești pe la prânz, fiind cale lungă. În mormântare mare! La pomană au fost peste 600 de persoane, după cum i-a numărat părintele. Taiaseră un junc de 400 kilograme și un porc de 100 kilograme. Uimit de atâta mulțime, a întrebat dacă așa se întâmplă întotdeauna. „-Așa este obiceiul la noi, părinte, să vină tot satul la pomană!” i-au răspuns oamenii. „-Și dacă familia în cauză nu are posibilitate să facă o cheltuială atât de mare?” a întrebat părintele nedumerit. „-Nu-i problemă! Noi, satul, punem mână de la mână și facem pomana, fie că are familia ceva, fie nu. Părintele nostru ne-a învățat că trebuie să ne ducem neputințele unul altuia, că așa scrie în Cartea Sfântă. Tot părintele nostru ne-a învățat că în fața lui Dumnezeu trebuie să fim toți egali și la rugăciune, și la pomană! Vin la pomană toți din sat, cu mic cu mare. Cei care sunt cu vitele sau la muncă vin seara, dar tot vin!” au precizat oamenii. „-Este extraordinar ce-mi spuneți dumneavoastră, oameni buni! Așa a fost din vechime satul românesc!” le-a spus părintele Stelică. „-Da, părinte, noi așa facem și la nuntă și la botez. Se naște un om, se naște o familie, moare cineva, se construiește o casă, se face un drum, suntem toți alături, ca frații, umăr lângă umăr, c-așa-i place lui Dumnezeu să ne vadă: uniți și ajutându-ne unii pe alții!” „-Cinste dumneavoastră!” le-a mai spus părintele.

Nu s-a terminat bine pomana, că a venit la preot cineva din alt sat și i-a spus: „-Părinte, cineva de la Cornet e pe moarte și trebuie împărțit!” „-Păi, mergem acolo, să-l împărțim. Poate ajunge sania?” „-Nu, că e drumul rău și se răstoarnă. De fapt, nu e decât părție de picior!” Au plecat pe jos, cale de aproape cinci kilometri. A împărțit persoana în

cauză și părintele a plecat singur înapoi, la Busești, să-și ia sania și cântărețul. La întoarcere abia îl așteptau, fiindcă în altă parte a satului cineva era pe moarte și trebuia împărțit. Aproape se întunecase. S-a dus până acolo. Când a întors la casa paracliserului, unde avea sania, acesta i-a spus: „-Părinte, acum vreau să mă împărțesc și eu!” „-Păi, bine, măi, nea Ilie, nu putuși să-mi spui acolo, unde grijii bătrâna aceea, că fuseși cu mine! Făceam o singură slujbă și te grijeam și pe dumneata!” i-a zis părintele dojenitor. „-Nu, părinte, pe mine mă împărțești de bucuria de a te avea oaspete pe dumneata și pe cântăreț!” „-E târziu, nea Ilie, e târziu, se întunecă și e iarnă. Îți mulțumesc frumos, dar lasă, că stau altădată la dumneata!” „- Nu, părinte, nu, că eu am o datorie la tatăl dumneata. De câte ori am trecut prin Coda Cornetului și el m-a văzut, nu m-a lăsat până nu m-a băgat în casă și mi-a pus masa!” Au stat la masă, au servit ceva de mâncare, au băut o ceașcă două de țuică fiartă și au plecat.

Până la Balta era cale lungă, poate mai bine de zece kilometri. A trebuit să treacă mai întâi prin Turtaba, să lase cântărețul, o deviere de alți trei sau patru kilometri. Se făcuse ora 22-23 noaptea. Se lăsase ger cumplit. Când a trecut printr-un clet de pădure, părintele Stelică a auzit lupii urlând. Ii auzise de multe ori, dar ca atunci, așa de înfricoșător, niciodată. I s-a ridicat căciula pe cap. Calul a început să dea semne de teamă. Părintele s-a gândit repede ce trebuie să facă. Avea de urcat un deal, Babele, și calul nu putea să fugă. Dacă ar fi rămas în sanie, se putea întâmpla ca să nu-l mai asculte calul, s-o ia zăuș prin pădure, să răstoarne sania și atunci lupii puteau cu ușurință să-l mănânce și pe el și calul. Părintele a oprit cu greu sania. A coborât, ținând strâns hățurile calului. Și-a făcut o rugăciune și s-a închinat de mai multe ori. A luat într-o mână toporul de care nu se lipsea niciodată când pleca la drum și cu cealaltă a luat calul de sub barbă. Au apărut și lupii. Erau șapte. Trei pe o parte a drumului și patru pe alta. Calul se zbătea înfricoșat. Cu greu îl putea struni. Nu avea lumină, ci doar luna făcea ca umbrele copacilor să pară mai înspăimântătoare. Lupii mergeau paralel cu sania, la câțiva metri distanță și urlau. Parcă o putere nevăzută îi oprea să nu atace. Când au ajuns în vârful dealului, părintele și-a făcut vânt și-ntr-o clipită a fost în sanie. Calul a pornit într-o fugă nebună, cum nu mai fugise în viața lui. Sania venea în urma lui ca o așchie, nu-i mai simțea greutatea. Lupii veneau pe urmele saniei urlând. Pericolul cel mare era acum răsturnarea saniei. Drumul avea multe șanțuri, denivelări, pietre care ieșeau amenințătoare prin zăpadă. A ajutat însă Dumnezeu și sania nu s-a răsturnat.

Când au ajuns acasă, trecuse de miezul nopții. În ciuda gerului năpraznic, atât calul, cât și Părintele Stelică erau scâlțați de sudoare. Era sudoarea morții, care le dăduse târcoale.

Astfel se încheia ziua de lucru a unui preot de țară! Păi, nu?

*

Uitătura popii. Într-o zi eram în piață, după cumpărături. O femeie care vindea cartofi m-a recunoscut că sunt preot și a început să strige în gura mare că la înmormântarea soțului ei, preotul i-a făcut ochi dulci, s-a apropiat de ea și a întins mâna s-o mângâie, dar că ea s-a ferit și l-a lovit peste mână. Reieșea din afirmațiile femeii, că preotul era un afemeiat și că ea era o femeie cinstită. M-am strecurat binișor prin mulțime și m-am îndepărtat, fiindcă scena era penibilă.

La vreo câteva zile de la întâmplarea cu pricina, eram la o emisiune la Televiziunea „Datina”. Era emisiune interactivă, așa că oricine putea să dea telefon și să intre în emisiune. O doamnă oarecare a spus că la înmormântarea soțului ei, preotul nu se uita decât la picioarele ei! Nu știu dacă o fi fost una și aceeași persoană, însă faptul dă de gândit. Dacă preotul s-ar fi uitat pe deasupra mulțimii aflată la acea înmormântare, s-ar fi spus despre el că se uita după ciori sau după avioane; dacă și-a ținut privirea la nivelul capului, a făcut ochi dulci tocmai văduvei care-și bocea soțul; dacă s-ar fi uitat la stânga, se uita după făină; dacă s-ar fi uitat la dreapta, s-ar fi uitat după slănină; dacă s-a uitat în jos, s-a uitat la picioarele

văduvei. Grea problemă cu uitătura popii! Poate ar trebui să se lege la ochi sau să-și pună ochelari negrii, ca să nu mai vadă și să nu i se vadă ochii.

Este mult mai grea însă problema cu starea noastră de spirit! Suntem stresați, suntem striviți de greutate, de necazuri, de lipsuri. Se mai ivesc și situații de acestea de drame familiale. Avem impresia că lumea întreagă este împotriva noastră. Căutăm mereu țapi ispășitori, ca să ne motivăm neputințele și eșecurile. Aruncăm cu noroi în oricine, crezând că astfel facem o ispravă admirată de cei din jur. Am uitat noțiunile cele mai elementare privind rolul preotului într-o parohie. Asta dacă le-am știut vreodată! Televizorul ne-a intoxicat viața și ne-a modelat sufletul și mentalitatea după alte valori decât cele tradiționale românești.

Să zicem că femeia din piață era bolnavă psihic sau nervos. Un om sănătos nu s-ar fi manifestat așa în nici un caz! Se adaugă și cea de la televizor și lucrurile se complică. Îmi amintesc de **regretatul preot Ionică Sftcu** de la Bârda. În mod frecvent, la biserică sau în alte împrejurări grele din viața cuiva, îl mângâia pe acela, fie că era bărbat, fie femeie. Îl mângâia ca un părinte și încerca să-l încurajeze, ca să treacă de momentul critic în care se afla. Îi vorbea frumos și-l îmbărbăta. Nimănui vreodată nu i-ar fi trecut măcar prin gând că părintele face astfel vreun „avans sexual” cuiva. Doamne ferește! Părintele era părintele satului cu adevărat. La el se duceau oamenii din sat, fie la biserică, fie acasă și-și vărsau durerea, necazul, lacrimile și of-ul. De la el așteptau un sfat, o încurajare, o mângâiere. El nu era numai părintele, ci și judecătorul. Trebuia să ia cunoștință cel dintâi de o situație și părerea dumnealui conta și contribuia cel mai adesea la rezolvarea problemei. Astăzi nu numai preotul nu mai are voie să mângâie pe un enoriaș, dar chiar un copil nu mai ai voie să-l mângâi, fiindcă devii suspect și gestul poate fi răstălmăcit.

Sărmană ființă umană, în ce hal ai ajuns!

*

Megalomanie sau prostie?

De șase ani se lucrează la stația CFR din Tr. Severin. A fost demolată vechea gară, una dintre primele din România și a început construcția uneia noi. Vrem să facem „cea mai mare gară din sud-estul Europei”, după cum țin mereu să spună mai marii urbei. A răsărit ușor – ușor o măgăoaie cât toate zilele, cu mai multe etaje, cu poduri suspendate, care vor face legătura între gară și bulevardul din apropiere. În timpul acesta, strada din spatele gării a fost blocată, deși era o arteră de maximă importanță. Zi și noapte, pe segmentele străzii respective rămase neocupate este o aglomerație infernală de mașini. De șase ani, birourile gării sunt adăpostite prin clădirile din apropiere. Tot de atâția ani nu mai există o stație de așteptare, un telefon și un funcționar pentru serviciul „informații”, o bancă măcar, pe care să aștepți câteva minute ori câteva ore venirea sau plecarea trenului. Fie zăpadă, fie ploaie sau arșiță, cei câțiva călători stau înghesuiți unul în altul pe fâșia de peron dintre liniile a I-a și a II-a!

Să fi fost, oare, necesară o asemenea construcție? Chiar nu mai era capabilă vechea gară să suporte traficul de călători? Nu ar fi fost mai ieftină renovarea, repararea sau extinderea celei vechi? Sunt câteva întrebări firești, pe care și le pune orice călător sau cetățean.

În intervalul de șase ani de când se lucrează la gară, am călătorit de mai multe ori cu trenul. Precizez că pe peron, de fiecare dată, mai cu seamă la orele de noapte, așteptau câțiva călători, spre deosebire de anii de dinainte de 1989, când călătorii se călcau pe picioare unii pe alții. Autocarele și microbuzele au preluat cea mai mare parte a călătorilor în ultimii ani. În tren, am mers cu frica în sân din două motive. În primul rând, mi-a fost frică noaptea, când am călătorit singur în vagon. Doar din când în când trecea pe coridor câte o ceată de șmecherași, gălăgioși, obraznici și puși pe harță. În al doilea rând, mi-a fost frică de câte ori, – și nu puține au fost -, când vagonul s-a izbit în dreapta și în stânga cu atâta violență, încât numai Dumnezeu a putut să mai evite o deraiere a trenului. Linia ferată este sub orice critică și nevoia de reparații este mai mare ca oricând. Te întrebi, mai ales când auzi câte miliarde a

înghițit măgăoia de gară, dacă n-ar fi fost mai normal să se repare linia și să se îmbunătățească condițiile de călătorie, care ar fi putut să atragă călătorii mult mai mult? Dar cine să mai fie atent la întrebările tale, biet muritor de rând, călător cu trenul vieții?!

*

O lecție de viață. Un tânăr american fusese în război în Vietnam aproape trei ani. Într-un final se întoarce în America și își sună părinții la telefon. „- Mamă, tată, mă întorc acasă, dar vreau să vă cer o favoare. Am un prieten foarte bun și aș vrea să îl aduc acasă cu mine!” „-Sigur, ne-ar face mare plăcere să îl cunoaștem, au spus părinții!” „-Mai e ceva, ce ar trebui să știți despre el; în timpul războiului a fost rănit foarte rău. A călcat pe o mină și explozia l-a lăsat fără o mână și un picior. Nu are unde să se ducă și vreau să vină să stea cu noi acasă!” „-Ne pare rău să auzim asta, fiule! Poate rezolvăm cumva să îi găsim unde să stea!” „-Nu, vreau să stea împreună cu noi acasă!” „-Fiule, îi răspunde tatăl, nu-ți dai seama despre ce vorbești. Un om handicapat ca el înseamnă o povară foarte mare pentru noi. Avem și noi viețile noastre de trăit. Ce sens are să ne încărcăm viața cu unul ca el? Lasă-l în pace și vino acasă! O să-și găsească el unde să stea!”

În acel moment, fiul a închis brusc telefonul. După câteva zile, părinții au primit un telefon de la poliție, care îi anunța că fiul lor s-a sinucis, aruncându-se de pe o clădire. Erau chemați să identifice trupul. Părinții, înmărmuriți, au ajuns repede la morgă și acolo au descoperit că, într-adevăr, fiul lor era cel care murise. De asemenea, au mai descoperit un lucru: Băiatul lor avea doar o mână și un picior!

Ne e atât de ușor să îi acceptăm și să îi iubim pe cei care sunt amuzanți, plini de viață, fără probleme, dar nu ne pasă de cei care ne pot încurca planurile, care au probleme, sau nimeni nu-i bagă în seamă. Suntem atât de ipocriți în astfel de împrejurări!

*

Sfinții Părinți despre bine. „Este frumos a voi bine altora și a arăta prin fapte dărnicie, cu condiția de a nu aduce cu aceasta pagubă, ci folos. Dacă ar voi cineva să arate dărnicie risipitorului voluptuos, pentru continuarea risipei sale, adulterinului ca răsplătă pentru acțiunea sa adulteră, atunci n-ar mai fi aceasta binefacere.... Când ne arătăm darnici cuiva, care proiectează planuri contra patriei, care apoi cu banul binefacerii străine caută a strânge în jurul său oameni netrebnici, aceasta înseamnă a aduce pagubă altora, nu folos”; „ Când voințește cineva să răsplătească o binefacere, atunci se are în vedere mai mult intenția decât mărimea sumei”; „Buna-cuviință este legată de binele moral, în așa fel, că nu poate fi despărțită de el. Căci ceea ce se cuvine este, într-adevăr, și bine moral, și invers, se cuvine ceea ce este bine să fie și moral. Se poate spune că deosebirea constă mai mult în cuvânt, decât în lucrul însuși. De simțit se poate simți că este o deosebire, de explicat însă nu se poate... Binele moral se poate compara cu sănătatea și puterea, cuviința cu grația și frumusețea corpului. Se pare, într-adevăr, că frumusețea are o poziție mai înaltă decât sănătatea, cu toate acestea frumusețea nu poate fi fără sănătate, nici să fie despărțită de ea, căci, unde lipsește sănătatea, nu se poate vorbi în mod propriu despre grație și frumusețe. Tot în același mod, binele moral cuprinde în sine cuviința, așa că aceasta pare a izvorî din acela, dar nu poate exista fără el. Binele moral este, deci, ca și puterea și sănătatea în toată lucrarea noastră; cuviința, din contră, este oarecum formația aceluia și numai în gândire poate fi despărțită de el, altminteri este unită cu el în mod real”(SF. AMBROZIE)(Va continua).

*

Ajutoare și donații. În cursul lunii octombrie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe și unor bătrâni din sat astfel: 4 Oct.(Malovăț): **196 pâini**; 11 Oct.(Bârda): **70 pâini**; 18 Oct.(Malovăț): **137 pâini**; 25 Oct.(Bârda): **35 pâini**. Așadar, în luna octombrie au fost donate **438 pâini**. Precizăm că **Domnul brutar Ion Surugiu** a suportat costul acestor pâini donate în luna Octombrie. Dumnezeu să-i răsplătească!

*

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare astfel: **Domnul Mema Dumitru** din Balș(OT), fiul regretatei **Mema Eva** din Bârda, a donat **600 lei**; **Domnișoara Nisioi Mihaela** din Câmpulung-Moldovenesc(SV) a donat încă **100 lei**; **Domnul Ivașchescu Ion** din Comănești(MH), **Domnul Mândrilă Radu și Doamna Crăciunescu Valeria din Câmpulung – Moldovenesc(SV)** au donat câte **50 lei**; **Domnul Giura Dragoș** din Malovăț și **Doamna Răulescu Eleonora** din Bârda au mai adăugat câte **50 lei** la contribuția de cult. Dumnezeu să le ajute!

*

Publicații. În această perioadă, parohia noastră a publicat o nouă carte a regretatului preot Dumitru Bălașa, **Țara Soarelui sau Istoria Dacoromâniei**(344 pag.).

Când citești cărțile Părintelui Bălașa, - tu însuși fiind român-, te simți mai puternic, mai mândru, mai optimist, mai încrezător în viitorul nației tale, cu mai multă speranță în propriul tău viitor. Bătrânul istoric se dovedește a fi, cu prisosință, un bătrân al nației sale, un învățător, un dascăl. Scoate la lumină acele momente înălțătoare ale trecutului, care ne pun la loc de cinste în rândul marilor popoare ale Europei, ce-au reușit să-și croiască demn drumul prin veacuri, convingându-ne că avem toate șansele să redevenim noi înșine; aduce în discuție situațiile critice ale istoriei noastre, poticnirile și insuccesele, felul cum am știut și am reușit să le depășim, convingându-ne că vom găsi întotdeauna resursele necesare să revenim pe linia de plutire, ne convinge, vorba poetului, că românul „ are șapte vieți în pieptu-i de aramă”. Astăzi, în contextul unei perioade critice, în care românii sunt atât de încercați pe plan intern sub toate aspectele și atât de discreditați în plan extern, când sunt tratați de mulți ca niște rude sărace și înapoiate ale europenilor, Părintele Bălașa ne aduce destule argumente, care ne fac să înțelegem că acestea sunt încercări și crize de moment și că valorile adevărate de care dispune poporul român sunt perene și nu sunt distruse, așa cum speră vrăjmașii lui.

*

Preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva articole astfel: **Fabule în actualitate.... Cașcavalul popii**, în „Cetatea lui Bucur”, București, 2009, oct., ediție on-line(www.cetatealuibucur.ro); **Vacile stăpânirii**, în „Buletin de informații”, Sydney(Australia), an. LV(2009), nr. 5(sept. –oct.), p. 22, ediție on-line(www.aradomain.com); **Scandalul de la Mănăstirea Cârnu**, în „Buletin de informații”, Sydney(Australia), an. LV(2009), nr. 5(sept. –oct.), p. 23, ediție on-line(www.aradomain.com); **A murit speranța**, în „Romanian Vip”, Dallas(S.U.A.), 2009, oct. , ediție on-line (<http://www.romanianvip.com>); **Secretul spovedaniei**, în „Ecoul”, 2009, nr. 9, ediție on-line(<http://revista-ecoul.com>); **Sus-jos! Sus-jos!** în „Epoca”, 2009, nr. 9, ediție on-line(<http://revista-epoca.com>); **Vremuri apocaliptice**, în „Datina”, Tr. Severin, XVIII(2009), nr. 5052, 30 oct., p.3; **Necinstirea sărbătorii**, în „Datina”, Tr. Severin, XVIII(2009), nr. 5052, 30 oct., p.10; **Pretenții țigănești**, în „Datina”, Tr. Severin, XVIII(2009), 5053, 31 oct., p. 11. **Memoriul lui Gheorghe Duncea din Prejna, Mehedinți, privitor la Tudor Vladimirescu**, în „Orizonturi școlare”, Malovăț, 2009, nr. 5, pp. 3-4. Cartea Domnului Ioan Miclău, **Scrieri în proză**, vol. II, pe care parohia noastră i-a publicat-o de curând, a fost prezentată în revista „O carte pe zi”, 2009, nr. 9, ediție on-line(<http://o-carte-pe-zi.com>).

*

Academia Dacoromână din București l-a invitat pe preotul Dvs. să colaboreze la realizarea **Enciclopediei Academiei Dacoromâne**(aprox. 1400 pag.), care va apare în 2010 în limbile română, engleză, franceză și chineză. Precizăm că din decembrie 2008 preotul Dvs. este membru al acestei instituții. Vom vedea ce putem face.

*

Emisiuni: La 16 Oct., orele 21-22, preotul Dvs. a avut emisiune interactivă la TV Datina pe tema **Sf. Împărtășanie**; la 23 Oct., orele 21-22, la TV Datina, împreună cu Prof. Dr. Viorel Piuitu, a vorbit despre **Relația dintre religie și filozofie**; la 30 Oct., orele 21-22, la TV Datina a vorbit despre **Ideea de unitate națională în gândirea medievală și modernă românească**, prezentând cu acest prilej vol. II din **Coloana Infinitului**, carte pe care parohia noastră a publicat-o recent. A vorbit, de asemenea, despre regretatul **Părinte Arhim. Teofil Pârâian**.

*

La 31 Oct., între orele 7.05-7.30, pe TVR3 din București, s-a prezentat reportajul dedicat scriitorului **dr. Artur Silvestri**. În cadrul reportajului, preotul Dvs., împreună cu Prea Sfințitul Vicențiu, episcopul Sloboziei și Călărașilor, au vorbit despre **Relațiile lui Artur Silvestri cu Biserica**.

*

Botezuri și înmormântări. La 24 Oct., am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Vasilescu Albert-Dragoș**, fiul **D-lui Vasilescu Marius – Daniel și al Doamnei Tutunaru Carmen-Cristina** din Malovăț, iar la 25 Oct. pentru **Dragotă Alexandru-Doru**, fiul **Domnului Dragotă Alexandru și Doamnei Dragotă Niculina** din Malovăț. Dumnezeu să le ajute în viață! La 19 Oct., am oficiat înmormântarea pentru **Coman Eugenia**(83 ani) și **Mucioniu Gheorghîța**(83 ani) din Malovat, iar la 31 Oct. pentru **Mucioniu Marioara**(68 ani) din Bârda. Dumnezeu să le ierte!

*

Contribuția de cult. Amintim că la 30 Noiembrie încheiem cu strângerea contribuției de cult pe anul 2009. Repetăm ceea ce am spus de la începutul anului: în parohia noastră contribuția de cult este la aprecierea credincioșilor, după principiul „*fiecare dacă vrea și cât poate!*” Serviciile sunt gratuite, iar preotul este la dispoziția tuturor enoriașilor parohiei, indiferent dacă au dat sau nu ceva pentru contribuția de cult, indiferent cât au dat, 24 de ore din 24, 365 de zile în an. Dacă cineva nu a reușit să achite nimic până acum sau dorește să mai adauge la ceea ce a dat, până la 30 Noiembrie este binevenit.

*

Program. În cursul lunii noiembrie avem următorul program de slujbe: **1 Nov.** (Malovăț); **7 Nov.** (Bârda-Malovăț); **8 Nov.**(Bârda); **14 Nov.**(Bârda-Malovăț); **15 Nov.**(Malovăț); **21 Nov.** (pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț); **22 Nov.**(Bârda); **28 Nov.** (Bârda- Malovăț); **29 Nov.** (Malovăț). În restul timpului, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la școală sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală
Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VII(2009), nr. 169(1 –15 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

Biserica secretă și paralelă. De câțiva ani a apărut în România un pericol real pentru Biserica Ortodoxă Română. Câțiva indivizi veniți din Ucraina la noi au pretins că sunt hirotoniți la Kiev și în alte centre eparhiale ucrainene episcopi și preoți. Mai mult, acești prețiși clerici au început să batjocorească Biserica Ortodoxă Română și clerul ei, în special ierarhii, începând cu patriarhul. Presa a tras în repetate rânduri semnalul de alarmă, dar nu a fost luată în serios.

Iată că azi, după 4-5 ani de activitate subversivă, acei clerici, -episcopi și preoți-, veniți din Ucraina pot să spună că nu au stat degeaba. Au înființat în majoritatea județelor din părțile Moldovei parohii în cadrul parohiilor ortodoxe existente, au întemeiat mănăstiri, au zidit biserici, organizează colecte în localitățile respective sau prin țară. Acum au ajuns să-și facă simțită prezența în părțile de sud ale țării, mai precis în București și județul Ilfov. Mai nou, vorbesc de episcopii și chiar de o patriarhie. Spun că ei formează „Biserica Ortodoxă Română a creștinilor ortodocși”. Se instalează, spre exemplu, un grup în Parohia Ortodoxă Română Malovăț și înființează și ei o parohie paralelă, pe care o numesc „Parohia Ortodoxă Română a creștinilor ortodocși din Malovăț”. Au aceleași veșminte, aceleași sărbători, aceeași rânduală a slujbelor, în schimb batjocoresc toate structurile Bisericii Ortodoxe, începând de la preot și până la patriarh, susținând sus și tare că ei reprezintă adevărata Ortodoxie. Enoriașii pot fi duși foarte ușor în eroare, având în vedere că în aparență cultul lor este același cu al Bisericii Ortodoxe. S-au format un fel de grupuri de comando, care merg prin orașe și strigă în gura mare „*Jos Daniel!*” „*Jos Eftimie!*” E vorba de Prea Fericitul Părinte Patriarh Daniel al Bisericii Ortodoxe Române și de Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Eftimie al Sucevei.

Nu au fost recunoscuți oficial drept cult religios, astfel că activitatea lor este ilegală. Încearcă să se organizeze sub formă de asociații religioase formate din câteva parohii-fantomă. Acestea se unesc apoi și la un moment dat vor putea întruni condițiile cerute de lege, ca să fie declarate oficial ca formând un cult. Ceea ce fac ei contravine flagrant nu numai Dreptului canonic, ci și celui penal.

Foarte ciudată ni se pare a fi atitudinea oficialităților noastre bisericești și a celor de stat. Patriarhia Română reprezintă în fața autorităților de stat Biserica Ortodoxă Română. Ea ar fi trebuit să depună demult plângere la parchet, ca parte vătămată. Prinsă până peste cap cu activități festivistice și ecumeniste, a tot amânat luarea unei poziții categorice față de acei infractori religioși, lăsând totul pe seama organelor de stat, mai precis a Parchetului, ca acesta să se autosesizeze din oficiu. Procurorii, neavând studii de Drept canonic, fiindcă această disciplină nu se predă în facultățile de Drept, n-au realizat gravitatea situației din punct de vedere canonic, bisericesc. Au socotit, pur și simplu, că e vorba de o chestiune cu specific religios și și-au văzut de alte treburi, cu atât mai mult cu cât a lipsit o plângere în acest sens. Pe fondul unei astfel de indiferențe, noul fenomen s-a întins ca râia și a cuprins județ după județ. Au găsit teren favorabil acolo unde au fost relații tensionate și conflictuale între unii preoți și enoriași, cât și între unii ierarhi și preoții lor. Zilele trecute se vorbea la televizor că prin Moldova au trecut la noul cult chiar preoți cu numeroși enoriași de-ai lor. Ce-i drept, se vorbea și de preoți, care se făceau luntre și punte ca să-și apere parohiile și credincioșii, dar acestea erau cazuri izolate.

Într-o situație atât de critică, Patriarhia Română, respectiv Sfântul Sinod, are datoria sfântă în fața lui Dumnezeu și a neamului românesc, să nu mai tergiverseze luarea unei atitudini clare și categorice, fiindcă nu e vorba de o glumă. Am putea spune că pericolul ce-l reprezintă noua grupare religioasă este mai mare decât multe dintre cele reprezentate de cultele neoprotestante, respectiv decât sectele cunoscute până acum. Sesizarea tuturor autorităților abilitate ale statului cu privire la activitatea ilegală a acelor infractori religioși,

conștientizarea preoților și credincioșilor din întreaga Biserică Ortodoxă Română cu privire la noul pericol ce-i pândește, ar fi doar două necesități de maximă urgență, ce ar trebui întreprinse. Cine are urechi de auzit să audă!

*

MAIMUȚA OFENSATĂ Am găsit pe internet o poezie, care mi-a plăcut și sper să vă placă. Atâția ani s-a susținut și de savanți și de analfabeți că noi, oamenii, ne tragem din maimuță. Iată că în această poezie și maimuța își spune punctul său de vedere, la care nu cred că ne-am gândit mulți până acum. Citiți-o și vă convingeți! Dar, mai ales, meditați un pic, fiindcă în ea se cuprinde mult adevăr, dincolo de tonul hazliu.

*„Odată, o maimuță din evul anecdotic,
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,
A zis: Atenție! Sunt foarte ofensată: ,’
Circulă-n lume vorba deloc adevărată,
Că omul ar descinde din buna noastră rasă...
Însăși ideea asta îmi pare odioasă.
Ați pomenit vreodată divorțuri printre noi,
Copii lăsați pe drumuri sau inmuri de război?
Cine-a văzut în hoardă la noi, bolnavi mintali,
Drogați, lacomi de cărnuri și homosexuali,
Escroci, bandiți, gherile sau vreo tutungerie?
În neamul nostru nobil nu vezi așa prostie!
Noi n-avem mafii crude în stirpea noastră aleasă,
Nici teroriști, nici dogme, nici luptele de clasă.
Cât am bătut eu jungla, scuzați, n-am observat,
În obștea de maimuțe, cocotier privat,
Nici garduri și nici paznici, nici pui murind de foame
Sau omorâți în taină de așa-zise „mame”...
Nu veți vedea vreodată, cât soarele și luna,
O minte de maimuță dospind în ea minciuna.
Chiar dac-aș fi silită de vreun laborator,
N-aș deveni port-bătă și nici informator.
Și, iată, încă una din lumea cea de jos:
La noi nu se întâmplă război religios
Nici „sfinte” inchiziții, nici libertăți în lanțuri,
Nici chefuri după care să ne culcăm în șanțuri,
Nici ordini mondiale, nici materialism
Și nici vreo îndoială ce-aduce ateism.
E-adevărat, că omul a coborât ca soi
Dar, să fim rezonabili, n-a coborât din noi!”*

*

Teofil Pârâianu S-a stins ca o făclie ce lumina în întunericul din jur! Cine ar fi crezut că-l va chema Dumnezeu atât de curând! Era atât de necesar aici, în mijlocul lumii noastre de azi. Încă un mare duhovnic ne-a părăsit. L-am putea situa în rândul altora precum Arsenie Boca, Ilie Cleopa, Ilarion Argatu, Constantin Galeriu și alții câțiva la fel. Și, totuși, Părintele Teofil era mai presus decât toți aceștia. Toți avuseseră bucuria de-a avea vederea trupestă întreagă, de a putea citi, de a putea umbla singuri, de a vedea lumea și frumusețile ei. Nimic din toate acestea nu-i fusese dat Părintelui Teofil Pârâianu. Pe el îl trimisese Dumnezeu în lume orb. Numai cel care are vederea slăbită poate înțelege **ce înseamnă a fi orb din naștere!**

Comment [S. A.1]:

Comment [S. A.2R1]:

Comment [S. A.3R2]:

Comment [S. A.4]:

Comment [S. A.5R4]:

Cu ani în urmă am avut o emisiune la Televiziunea „Datina” din Tr. Severin cu Valentina, renumita Valentina de la Iași. Aceea rămăsese fără vedere de la șase ani. Un alt caz neobișnuit. Ne așteptăm în astfel de situații ca oameni cu asemenea infirmități să ajungă cerșetori la colțul străzii sau întreținuți de familie sau de societate prin instituțiile ei speciale. Nici la Valentina, nici la Părintele Teofil nu se întâmplase așa. Femeia aceea ajunsese de-i cerșeau cei întregi și sănătoși ajutorul. Își dezvoltase alte simțuri și ajunsese să vadă cu ochiul ei interior mai mult decât vedeau cei cu ochi buni. Ea „vedea” cele ce se întâmplau la distanțe de sute de kilometri, descoperea cadavre ascunse cu dibăcie, descoperea criminali, îți spunea de ce boli ai suferit de-a lungul vieții și de ce suferi ori de ce vei suferi în viitor. Pe Valentina o solicita medicii din Iași ori din alte orașe să pună diagnostice la bolnavii cu probleme grele; pe Valentina o solicita poliția din București și din diferite orașe să rezolve cazuri de crime aproape perfecte; pe Valentina o solicitase vestita NASA din Statele Unite ale Americii, ca să clarifice anumite lucruri care depășeau posibilitățile acelei faimoase instituții. Valentina își ducea cu demnitate crucea vieții sale și o ducea și pe a altora. Soțul ei, fost campion la lupte greco-romane, era de mulți ani paralizat la pat...! Parcă toate nenorocirile se adunaseră în viața acelei femei, dar ea reușea să le învingă pe toate și să meargă mai departe, conștientă fiind de rostul ei în lume.

Părintele Teofil Pârâianu era al doilea om de acest fel, pe care mi-a fost dat să-l cunosc. El știa, din auzite, Biblia pe de rost. Cita din ea texte mari cu o exactitate impresionantă. Absolvisese școli, absolvisese Filologia și Teologia. Părintele Teofil recita cu prilejul fiecărei predici și conferințe poezii din poezii clasici și moderni cu o ușurință dezarmantă. Era călugăr la Mănăstirea Sâmbăta din județul Brașov, dar ajungea rar pe acolo. Ca un adevărat apostol al zilelor noastre, el era mereu călător. Vizita eparhii, biserici și mănăstiri și era în stare să țină câteva predici pe zi, fără să se repete, fără să obosească. Mergea în universități și școli și ținea conferințe pe teme religioase de o modernitate și actualitate impresionantă. Era în stare să stea până târziu în noapte ca să răspundă tuturor întrebărilor puse de sutele de tineri care-l audiau. Mergea prin orașe și ținea conferințe în săli de teatru, de case de cultură, oriunde era așteptat de mulțimile însetate de cuvântul lui.

Cunoștea perfect învățătura creștină ortodoxă și nu făcea niciodată greșeli dogmatice. Presăra în textele predicilor și cuvântărilor sale amintiri din copilărie și din viață, poezii, proverbe și glume și vorbirea lui căpăta savoare. Vorbea la posturile de radio și televiziune, dădea interviuri pentru reviste și ziare, făcea înregistrări pe casete și CD-uri, dicta cărți și articole.

Enumerând acestea toate, nu pot să nu revin la amănuntul deloc neglijabil menționat mai sus: ***era un om orb din naștere.***

Când vezi asemenea oameni cum își duc crucea vieții, nu poți decât să te rușinezi tu, cel ce ești sănătos și ajungi atât de ușor în pragul deznădejdiei și te dai înfrânt în fața oricărei adieri de vânt; tu, cel ce te hotărăști să te sinucizi, fiindcă nu mai vezi nici o posibilitate de rezolvare a unor probleme cu care te confrunți; tu, cel ce n-ai avut curiozitatea să citești măcar un rând din Biblie de-a lungul vieții tale, cel ce poate nu știi o rugăciune cât de mică; tu cel ce-ți blestemi zilele și-L înjuri pe Dumnezeu, deși ești întreg și sănătos; tu, cel ce te crezi cel mai nefericit din lume! Părintele Teofil și Valentina ne arată, fără puțință de tăgadă, că alții sunt în situații mult mai grele decât cele prin care trecem noi și, totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, reușesc să iasă învingători!

Dumnezeu să te ierte, Părinte Teofile, pentru tot apostolatul ce l-ai făcut în lumea aceasta de-a lungul întregii vieți!

*

Iisus Învingătorul. Am găsit pe internet un text interesant, pe care-l redăm mai jos, sperând că ne este de folos tuturor: „ ***Iisus a fost cel mai mare OM din istorie... N-a avut servitori, și, totuși, I se spunea Stăpân...; N-a avut diplomă, și, totuși, I se spunea***

Învățător; N-a avut medicamente, și, totuși, I se spunea Vindecător; N-a avut armată, și, totuși, se temeau de EL; N-a câștigat nici un război, și, totuși, a cucerit lumea; N-a comis nici o crimă, și, totuși, L-au răstignit; A fost înmormântat, și, totuși, trăiește și azi!”

*

Sfinții Părinți despre bine(Continuare din numărul trecut). „Fă bine celui ce te nedreptățește și-ți vei face prieten pe Dumnezeu”(SF. ANTONIE CEL MARE); „Nimeni nu poate săvârși binele decât cu ajutorul lui Dumnezeu, de asemenea nici un demon nu săvârșeste răul, dacă Dumnezeu nu i-ar îngădui prin aceeași judecată dreaptă”; „Cine nu recunoaște că binele pe care îngerii sau oamenii îl pot face, depinde numai de Cel Atotputernic, acela este cu adevărat nebun”(FERICITUL AUGUSTIN); „Aveți împrejurul vostru oameni, cărora puteți să le faceți bine. Nu încetați de a-l face!”(Epistola SFÂNTULUI BARNABA); „Mai întotdeauna binele, cu toate că este de-a pururi folositor, este disprețuit. Totuși, oamenii se îngrijesc de el, aducându-și aminte de teama plină de iubire de oameni ai dreptății”(CLEMENT ALEXANDRINUL); „Ziua și noaptea să vă luptați pentru binele tuturor fraților... Să nu vă căiți pentru nici o binefacere, fiți gata pentru tot lucrul bun!”(SF. CLEMENT ROMANUL); „Mâinile tale să facă binele, pentru ca să poată da și celui ce are trebuință”; „Cugetă la bine, ca să te ferești de a te gândi la rău, căci duhul omului n-ar putea sta fără să facă ceva”(SF. EFREM SIRUL); „Se va face dublă binefacerea ta, dacă o faci degrabă. Ceea ce se aduce cu sufletul trist sau de nevoie este neplăcut și cu totul lipsit de podoabă. Trebuie să ne veselim, nu să plângem, când facem binefacere”; „Nu trebuie făcut bine celor ce nu vor; binefacerea trebuie făcută celor ce vor”; „Cel care nu face și nu recunoaște decât binele nu se poate hotărî să recunoască răul”; „Să reînsuflețim în noi, când e vorba de a face binele, ardoarea spiritului și să ne temem să nu cădem în somnul morții, la adăpostul căruia dușmanul să vină și să semene neghina sa”(SF. GRIGORIE DE NAZIANZ)(Continuare în numărul viitor).

*

Vesti de la vecini. Am aflat recent cu bucurie de o adevărată victorie a românilor din Serbia. Curtea Supremă de Justiție a Serbiei a recunoscut dreptul românilor din Serbia de a se organiza într-un protopopiat subordonat Episcopiei Dacia Felix din Timoc, respective Patriarhiei Române. Acel for superior a anulat decizia Ministerului Cultelor de la Belgrad, care respingea înscrierea Protopopiatului Ortodox Român al „Daciei Ripensis” din Timoc în Registrul Bisericilor și Comunităților religioase din Serbia, după cum a declarat Părintele protoiereu Boian Alecsandrovici pentru TimocPress, știre preluată de Romanian Global News. Potrivit sursei citate, hotărârea autorităților de la Belgrad de a nu accepta recunoașterea protopopiatului aflat în jurisdicția Episcopiei române „Dacia Felix” din Vârșeț, pentru care s-au început demersurile la 27 ianuarie 2009 de teama de a nu provoca un conflict între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Sârbă, constituie un atentat la identitatea spirituală a celor peste 300.000 de români care trăiesc în cele 154 sate românești și alte 48 localități cu populație mixtă. „Sentința dată de Curtea Supremă de Justiție ne dă, iată, speranța că după 170 de ani de sete duhovnicească, etnicii români vor avea dreptul să asculte Sfânta Liturghie și să se roage în limba română, atât în biserica cu hramul Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril din Malainița, cât și în cele pe care vor continua să și le zidească în alte zone”, a afirmat Părintele Boian Alecsandrovici. Părintele Boian a mai arătat că prin decizia luată de justiție se face o reparație morală minorității naționale române din Timoc și că „în sfârșit, se respectă legea potrivit căreia bisericile și organizațiile religioase de pe teritoriul Serbiei au dreptul să-și rânduiască și conducă independent activitățile interne și publice, iar statul nu poate împiedica aplicarea regulilor autonome ale bisericilor minorităților”. În opinia protopopului Boian Alecsandrovici, prin actul emis de instanța

supremă își pierd valabilitatea atât motivele, cât și contestațiile aduse de Ministerul Cultelor al Republicii Serbia, prin care statutul său de prim preot al Timocului era pus la îndoială și, de asemenea, era tergiversată recunoașterea jurisprudenței și autorității Bisericii Ortodoxe Române în acest spațiu. „Am obținut o victorie, care nu mai poate fi contestată de nimeni. De acum, credința noastră strămoșească poate fi exprimată în Timocul Sârbesc, fără nici un risc, în limba română”, a concluzionat Pr. Boian Alecsandrovic. Slavă Domnului!

*

Preșul bunicii. Într-o zi am urmărit la televizor un caz interesant. În eparhia Giurgiului, într-un sat oarecare, un tânăr preot încerca să facă ceva pentru înfrumusețarea bisericii parohiale, dar se izbea de rezistența enoriașilor. Nimeni nu a venit să-l ajute să facă o curățenie generală a bisericii. S-a apucat, împreună cu preoteasa, să spele și să aranjeze. Fiindcă a găsit acolo preșuri vechi și rupte, le-a adunat și le-a depozitat în magazia de alături. A făcut cum a făcut și a cumpărat niște preșuri noi, de toată frumusețea și le-a așternut în biserică. A curățat sfeșnicile, icoanele de praf, de ceară, de funigine. La sfârșit, biserica era de nerecunoscut. Vestea s-a dus repede în sat. Oamenii au sărit ca arși. Noul preot își permise să facă ceea ce nimeni nu îndrăznise până atunci. Deranjase preșurile vechi, ba chiar le scosese din biserică. Asta depășea orice limită! O bătrână de peste 70 de ani îi striga bietului preot: „ - Preșul pe care l-a pus bunica mea acolo în biserică n-ai tu dreptul să-l schimbi. Lasă-l acolo până o putrezi, că ea l-a pus cu mâna ei!” Bătrânei i se alăturau ceilalți din grupul masiv ce protesta împotriva preotului. S-au făcut reclamații la episcopie semnate de către toți locuitorii satului, în care se cerea, pur și simplu, schimbarea preotului. Episcopia găsea o soluție menită să mulțumească pe cei mulți: suspendarea preotului pentru o lună pentru lipsă de tact pastoral. Ciudată sentință!

Am rămas cu un gust amar văzând avea situație penibilă și am mulțumit lui Dumnezeu că nu mi-a dat asemenea enoriași!

Dumneavoastră știți bine de câte ori am schimbat noi covoarele la cele două biserici ale parohiei noastre. Ultima dată a fost anul acesta. Inițiativa a venit de la Dumneavoastră. În două săptămâni am adunat suma necesară și am cumpărat covoarele la cele două biserici. Le-am pus pe cele vechi de-o parte și le-am așternut pe cele noi. Nimeni, dar absolut nimeni n-a protestat, ci dimpotrivă. Totuși, cazul de la Giurgiu ne determină să facem câteva mențiuni, care ni se par absolut necesare privitoare la bunurile bisericii. Iată-le mai jos!

*

Proprietățile bisericesti. Biserica are nevoie de bunurile materiale pentru a exista și pentru a-și putea împlini menirea sa în lume. Din acest punct de vedere, ea se prezintă ca orice instituție a unui stat de drept. Cu toate acestea, ea se deosebește fundamental de celelalte instituții ale statului, prin faptul că ea pregătește pe membrii săi pentru viața de apoi, că administrează Sfintele Taine, comori spirituale, pe care numai în Biserică le poți întâlni, că se îngrijește de mântuirea sufletelor membrilor săi.

Nici Mântuitorul Însuși nu a fost străin de bunurile materiale. Știm din Sfintele Evanghelii că și El se îmbrăca, mânca și bea apă sau vin, asemenea oricărui pământean. Știm, de asemenea, că folosea bunurile materiale. Așa, bunăoară, hrănește mulțimile cu pâine și pește, transforma apa în vin, ca să-l bea participanții la nuntă etc. Iuda purta pungă, în care strângea banii ce-i donau unii dintre cei vindecați de Mântuitorul sau rude și prieteni ai acestora drept mulțumire pentru binefacerile primite. Din acea pungă luau banii necesari pentru a cumpăra alimente. De asemenea, Mântuitorul primea ofrande de la cei ce-l ascultau și beneficiau de puterea Sa dumnezeiască. Sfinții Apostoli, de asemenea, posedă și folosesc bunurile materiale. În primul rând, ei înșiși aflăm că sunt proprietarii unor locuințe, în care-și adăposteau familiile, ba chiar ai unor corăbioare cu care pescuiau. Aveau ei înșiși îmbrăcăminte și încălțăminte, foloseau hrana materială. Mai mult, organizau comunitățile creștine, pe care le înființau în diferite localități, să folosească traiul în comun. În acest sens,

știm că ei puneau pe cei avuți să le aducă o parte din avere sau chiar toată averea, pregăteau mese comune sau agape, la care participau toți, indiferent de starea lor materială sau de contribuția propriu-zisă la acea masă. Știm episodul cu Anania și Safira; știm, de asemenea, episodul, când sunt aleși cei șapte diaconi ca să slujească la mese. Necesitatea și dreptul Bisericii de a poseda bunuri materiale se bazează apoi pe sfintele canoane, pe scrierile Sfinților Părinți și pe practica bimilenară a Bisericii.

Temeiurile și formele proprietății bisericești. La baza legăturilor dintre membrii Bisericii stă dragostea. La fel și la baza legăturilor dintre Biserică și Dumnezeu. Roadele dragostei sunt faptele bune. Ele sunt roade, dar și dovezi ale existenței dragostei adevărate. Dragostea aceasta se bazează în primul rând pe relația de frățietate, care trebuie să existe între toți pământenii, ca fii ai aceluiași Părinte, Dumnezeu. Faptele bune se concretizează prin ajutorarea semenilor aflați în nevoie și în suferință. Ajutorarea aceasta se face atât pe cale spirituală, cât și pe cale materială, cu bunuri materiale. Ne amintim când Sfinții Apostoli au spus Mântuitorului că miile de oameni de pe munte sunt flămânde, El i-a îndemnat: „*Dați-le voi să mănânce!*” Același îndemn este valabil și azi pentru întreaga Biserică în general și pentru fiecare membru al ei în special (*Continuare în numărul viitor*).

*

Donatii: Doamna Ing. Caragioiu Melania-Alexandrina din Toronto(Canada), căreia parohia noastră i-a publicat mai multe cărți în anii trecuți, a donat parohiei noastre **100 lei.** Domnii Stănculescu Victor și Laculescu Constantin din Bârda au achitat câte **50 lei** pentru contribuția de cult pe 2009. Dumnezeu să le răsplătească!

*

Domnul Marius Tărăbâc din Malovăț a lucrat în vara aceasta în Grecia. La venire a adus și a donat parohiei noastre o cutie cu câteva zeci de elicoptere din ultima generație a tehnicii militare europene, poate chiar americane. Aceste elicoptere le vom dona copiilor ce vor veni la biserică la Crăciun. Cu așa luptători de elită și cu așa armament, vom putea fi siguri că parohia noastră nu va mai fi atacată până la primăvară de... țânțari! Îi mulțumim frumos donatorului în numele viitorilor beneficiari.

*

Plăți. În această perioadă am făcut o serie de plăți mai mari astfel: **930 lei** pentru hârtie, cerneală, capse, timbre poștale și cartușe pentru imprimantă; **53 lei** pentru folia cu care am acoperit covoarele la biserică de la Bârda; **350 lei** pentru pâinea donată în iunie; **332 lei** pentru pâinea donată în iulie; **392 lei** pentru pâinea donată în august; **353 lei** pentru pâinea donată în septembrie; **593 lei** protoieriei pentru icoane, tămâie, cărți; **2.000 lei** tipografiei pentru achitarea vol. II din **Coloana Infinitului**; **95 lei** protoieriei pentru tablourile ierarhului; **700 lei** pentru manualele donate elevilor; **150 lei** pentru curentul electric; **5.000 lei** tipografiei ca acot pentru Noul Testament; **2550 lei** protoieriei pentru lumânări; **1500 lei** protoieriei pentru calendare; **950 lei** poștei pentru coletele cu cărți. Acestea și multe altele mai mărunte. Pe ce dă popa banii!

*

Publicatii: În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva articole astfel: **Vorbirea cu Dumnezeu**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), 5054, 3 nov., p. 11; **Nevoia de a crede**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), 5054, 3 nov., p. 11; **Cearta dracului**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), 5055, 4 nov., p. 9; **Solidaritatea enoriașilor**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), 5055, 4 nov., p. 9; **Glumele țiganului**, în „Datina”, an. XVIII(2009), nr. 5056, 5 nov., p. 11; **Mirajul depărtărilor**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), nr. 5057, 6 nov., p. 11; **Crucea vieții**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), nr. 5058, 7-8 nov., p. 11; **Promisiuni neonorate**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), nr. 5059, 10 nov., p.11; **La spovedanie**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), nr. 5060, 11 nov., p.11; **Ospățul**

episcopului, în „Datina”, Tr. Severin, an. XVIII(2009), nr. 5060, 11 nov., p.11; **Rușine! Rușine! Rușine!** în „Romania Vip” Dalas(S.U.A.), 2009, 14 nov., ediție online(<http://www.romanianvip.com>);

*

Congrese: Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor din București l-a invitat pe preotul Dvs. să participe la **Al VI-lea Congres al Românilor de pretutindeni**, care se va ține la Alba Iulia în zilele de 28 Nov. – 1 Dec. S-a înscris cu comunicarea: **Diaspora românească în concepția istoricului Dumitru Bălașa**. Putea să refuze o asemenea invitație?!

*

Emisiuni. În ziua de 12 Nov., preotul Dvs. a dat un interviu Televiziunii RTS-Tr. Severin pe tema **Satul românesc – realități și perspective**.

*

Cununii, înmormântări: La 8 Nov. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Comăniță Florin-Mihai** din Rm. Vâlcea cu **d-na Botoșanu Loredana-Emilia** din Bârda. Dumnezeu să le ajute! La 9 Nov. am oficiat slujba înmormântării pentru **Iorgovan Virginia**(84 ani) din Malovăț. Dumnezeu s-o ierte!

*

Contribuția de cult. Amintim că la 30 Noiembrie încheiem cu strângerea contribuției de cult pe anul 2009. Repetăm ceea ce am spus de la începutul anului: în parohia noastră contribuția de cult este la aprecierea credincioșilor, după principiul „*fiecare dacă vrea și cât poate!*” Serviciile sunt gratuite, iar preotul este la dispoziția tuturor enoriașilor parohiei, indiferent dacă au dat sau nu ceva pentru contribuția de cult, indiferent cât au dat, 24 de ore din 24, 365 de zile în an. Dacă cineva nu a reușit să achite nimic până acum sau dorește să mai adauge la ceea ce a dat, până la 30 Noiembrie este binevenit.

*

Program. În cursul lunii decembrie avem următorul program: **5 Dec.** (Malovăț-Bârda); **6 Dec.**(la Bârda slujbă; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **12 Dec.** (Malovăț-Bârda); **13 Dec.**(Malovăț); **16 Dec.**(spovedit și împărtășit la biserică și în sat la Bârda); **18 Dec.** (spovedit și împărtășit la biserică și în sat la Malovăț); **19 Dec.** (Malovăț-Bârda); **19, 21-22 Dec.** (colindul cu icoana în Malovăț); **20 Dec.** (slujbă la Bârda); **23-24 Dec.**(colindul cu icoana în Bârda); **25 Dec.**(Malovăț); **26 Dec.**(Bârda); **27 Dec.**(pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț). În restul timpului, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la școală sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Dumnezeu să vă ajute să petreceți Sfintele Sărbători cu bucurie în casele Dvs., împreună cu toți cei dragi!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți

Anul VII(2009), nr. 170(15 –30 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

Cântăreții bisericești pe cale de dispariție(I)

O categorie de personal bisericesc foarte importantă e pe cale de dispariție. Este vorba de cântăreții bisericești. Preotul și cântărețul bisericesc au fost socotiți adesea drept plămânul drept și plămânul stâng al unei parohii. Și pe bună dreptate. O slujbă fără cântăreț bisericesc e ca o nuntă fără lăutari. Preotul singur nu poate să îndeplinească și obligațiile ce le are în timpul slujbei(Sf. Liturghie, spre exemplu) în altar, dar în același timp să le facă și pe ale cântărețului de la strană. Sunt lucruri care se suprapun, trebuie făcute în același timp. În al doilea rând, muzica bisericească este o artă, care înalță sufletul până la Dumnezeu. Asta în situația în care cântarea executată de către cântăreț este făcută conform tuturor regulilor cântării, iar cântărețul are voce și ureche muzicală corespunzătoare. În caz contrar, muzica devine zgomot, iar schelălăielile zgârâie pe creier pe ascultători. În județul nostru a funcționat prin anii 1948-1950 o școală de cântăreți bisericești. Și a scos câțiva oameni capabili, care au funcționat aproape o jumătate de secol la multe strane din județul Mehedinți. A urmat apoi o lungă perioadă, în care școala de cântăreți bisericești a funcționat în cadrul Seminarului Teologic de la Craiova și pregătea cântăreți pentru întreaga Mitropolie a Olteniei. Se făcea carte, se făcea muzică, ieșeau oameni pregătiți, dar, cum școala de cântăreți reprezenta primii doi ani ai seminarului, majoritatea absolvenților își continuau studiile în anii superiori, în vederea preoției. S-a adoptat apoi o soluție, care n-a dat rezultate. Astfel, au fost îndrumați preoții care nu aveau cântăreți, să inițieze cântarea omofonă în biserică, adică acea cântare a tuturor credincioșilor. Cântarea în comun este bună, dar nu toți au voce și ureche muzicală și atunci cântarea se transformă într-un vacarm, într-o hărâmlaie. Altă soluție, care iarăși a eșuat a fost a cântăreților asimilați. Existau pe la unele parohii oameni care erau apropiați de biserică și participau la cântările și citirile de la strană. Preoții erau îndrumați să pregătească pe acei enoriași, să-i recomande apoi mitropoliei și aceasta să organizeze periodic un fel de examene. Dacă acea persoană dovedea că știe să cânte, știe cât de cât rânduiala slujbelor, mai are câteva cunoștințe privind învățătura de credință și chiar de „educație cetățenească”, i se dădea o adeverință, în baza căreia parohia îl putea angaja cântăreț bisericesc.

După 1990 s-a înființat la Tr. Severin o școală de cântăreți bisericești, care a funcționat cu regim de SAM adică în cadrul școlilor „de arte și de meserii”. O vreme a funcționat în cadrul Liceului Pedagogic „Șt. Odobleja”, apoi în cadrul Liceului „Decebal”, iar în ultima vreme în cadrul Liceului „Domnul Tudor”. La SAM-uri mergeau, de regulă, elevii care nu reușeau la concursul de admitere în liceu, sau nu aveau medii care să treacă de un anumit barem impus de un liceu. Altfel spus, acolo mergeau elevii cei mai slabi. Pentru a constitui o clasă viabilă, adică o clasă cu minimul 25 elevi, au fost recrutați elevi cu ghiotura de pretutindeni și de peste tot. Rezultatul a fost dezastruos. Într-un an am fost delegat de Mitropolia Olteniei ca să fac parte din comisia de examinare a unei serii de absolvenți ai acestei școli severinene. Din cei 24 sau 25 de absolvenți, aș fi putut să fac slujbă cu 3 sau patru; restul nu aveau ce căuta la strană! Profesorii își făcuseră datoria, dar se aplica regula cunoscută, potrivit căreia „din coadă de câine atlas de mătase nu faci, oricât ai pieptăna-o!”

Se pune întrebarea firească, de ce nu este agreată o școală de cântăreți bisericești, de ce nu se duc copii capabili la această școală. Răspunsul vine fără șovăire: pentru că profesia de cântăreț bisericesc nu este motivată. Salariul este foarte mic și nici pe acela parohiile nu-l pot asigura. Sunt unele parohii care au subvenție de la stat pentru salariul cântărețului, dar acea subvenție este foarte mică. Separat de subvenție se adaugă sporul de vechime, de studii, se adaugă impozitul și asigurările sociale, adică al doilea salariu propriu-zis. Majoritatea parohiilor de țară se confruntă cu lipsa cântăreților. Majoritatea parohiilor de țară sunt

falimentare sub aspect financiar. Există voință, nu există puțință (*Continuare în numărul viitor*).

*

Sfântul Apostol Andrei – creștinatorul. Este îndeobște cunoscut faptul că Sfântul Apostol Andrei „cel întâi chemat” la apostolie și fratele Sfântului Apostol Petru este creștinatorul poporului daco-roman, respectiv al strămoșilor poporului român. Desigur, opera începută de el a fost continuată de ucenicii lui, de misionari veniți din Orient și din sudul Dunării, de coloniștii, sclavii și soldații aduși de împărații romani în nordul Dunării, ne negustori și de ciobanii care făceau drumul între Carpați și Balcani. Cu toate acestea, se știau foarte puține despre perioada cât a propovedit el în Scitia Minor, adică în Dobrogea de azi. Iată că un cercetător grec a realizat o lucrare magistrală, de 1000 de pagini, dedicată în întregime Sfântului Apostol Andrei. Un capitol însemnat din carte se referă la apostolatul ce l-a făcut în Dobrogea și în împrejurimi, aducând date foarte importante pentru cunoașterea trecutului nostru creștin și istoric. Am găsit pe internet o serie de informații despre cuprinsul cărții respective și tocmai de aceea vom spicui din ea mai multe aspecte de-a lungul câtorva numere din „Scrisoare pastorală”.

Este vorba, așadar, de istoricul și ziaristul grec **George Alexandrou**, autorul uneia dintre cele mai vaste monografii dedicate Sfântului Apostol Andrei (pe care îl prăznuim pe 30 noiembrie), intitulată **El a ridicat crucea pe gheață**. Nu am avut cartea la dispoziție, dar el a dat un amplu interviu jurnalului ortodox de credință și cultură „Drumul Emausului” din America, în care ne dezvăluie multe lucruri uluitoare despre Sfântul Apostol Andrei. Dintre acestea spicuim:

Apostolul neamului nostru a avut un adevărat „cartier general” în Scythia Minor timp de 20 de ani! Din tradițiile studiate de George Alexandrou, s-a conturat imaginea și caracterul omului Andrei. Așadar, apostolul care i-a creștinat pe străbunii noștri era un om simplu, smerit, dar ciudat. Tradițiile din Kurdistan, Valaamo, Etiopia și Persia îl descriu la fel. Avea obiceiul de a fixa pietre mari sau cruci de fier pretutindeni. Căra un baston imens cu cruce. Era foarte modest și nu umbla cu prea mulți discipoli după el. Nu predica mulțimilor, ca Petru sau Pavel. Aduna puțină companie, precum un stareț de mănăstire. Era în schimb un om cu simțul umorului. În acest sens, unele surse spun că, atunci când a văzut pentru prima oară saunele (probabil băile-n.n.) slavilor, la Novgorod, ar fi trimis scrisori prietenilor spunându-le: „*Acești slavi sunt niște oameni așa ciudați: se autotorturează cu crengi de mesteacăn!*”. Râdea când se gândea la acest lucru. A călătorit alături de crescătorii de reni din Laponia, cu hunii, a vorbit cu filozofii greci, cu comercianții slavi, cunoștea birocații chinezi, a vizitat triburi primitive din nordul Pakistanului și pe berberii din deșertul Sahara. A călătorit pe jos, cu bărci și canoe, pe cai, pe cămile, reni sau elefanți. Fiind foarte modest, nu a ieșit în evidență alături de triada Petru, Iacov și Ioan, deși a fost „*cel dintâi chemat*”. Credea că fiecare persoană pe care o întâlnește este însuși Hristos. Tradiția coptă (egipteană-n.n.) spune că a fost persecutat de antropofagi, adică de triburi care mâncau carne de om. De altfel, el a mai fost persecutat în Kurdistan, la Sinopae în Pont, la Tesalonic, în Chalandritsa, lângă Patras. Din cartea apocrifă **Faptele lui Andrei** reiese că era un tip înalt, puțin aplecat de spate, cu sprâncene stufoase, care se întâlneau deasupra unui nas mare. Avea părul ondulat și o barbă căruntă, care se separa în două spre capăt. Avea ochii, probabil, albaștri.

În urma cercetărilor sale, George Alexandrou a constatat că, din uriașul teritoriul unde se presupune că ar fi ajuns Sfântul Andrei în cele patru călătorii misionare ale sale, lipsește o „secvență” de 20 de ani, cuprinsă între întoarcerea lui la Marea Neagră din Valaamo (Finlanda) până la plecarea spre Sinopae și de acolo spre Patras, în Achaia, unde avea să fie martirizat. Această lungă perioadă de timp, conform celor constatate de Alexandrou, Apostolul Andrei ar fi petrecut-o în Dobrogea de astăzi, unde își avea „cartierul general”, în Peștera de care tradiția i-a legat numele până astăzi. De aici, ar fi întreprins

călătorii evanghelizatoare în restul Daciei, pe Dunăre, în sudul fluviului, pe malul Mării Negre, dincolo de Prut și chiar în teritorii mai îndepărtate. După fiecare asemenea misiuni s-ar fi întors în peștera sa. Alexandrou explică această lungă rămânere a apostolului în Scythia Minor prin faptul că s-ar fi „simțit” foarte apropiat de daci, deoarece erau monoteiști, adică credeau într-un singur zeu, Zalmoxe. Potrivit lui Flavius Josephus, preoții locului erau ca esenienii: virgini, strict vegetarieni, ca asceții din deșert. Societatea dacă era foarte liberă, femeile aveau aceeași poziție cu bărbații. Spre deosebire de societatea greco-romană, dacii nu aveau sclavi. De fapt, erau unici în lume la acea vreme, pentru ca nu aveau sclavi. Potrivit tradițiilor românești și descoperirilor arheologice, dacii au devenit creștini datorită Sfântului Andrei însuși, în primul secol. Este firesc să se fi simțit ca acasă în rândul clerului dac și ca ei să-l fi acceptat rapid și să fie convertiți, mai spune jurnalistul grec în interviul amintit. Alexandrou crede că Apostolul Andrei a iubit acest loc din Scythia Minor mai mult decât orice, după Hristos. „Cred că Dumnezeu i-a oferit asta ca o consolare, deoarece a avut călătorii misionare foarte dificile. Avem descrieri ale unor locuri unde nu a fost binevenit, de unde a fost obligat să plece. Lucrurile au fost deseori foarte dificile, mai ales când a fost la slavi, unde sacrificiul uman era încă practicat. Vă puteți imagina: Era obosit să treacă prin astfel de lucruri și când a venit la daci..., unde grecii și evreii erau acceptați în aceeași măsură și unde existau preoți sihaștri asceți, se înțelege cât de lesne s-a integrat. Putea să predice, era fericit acolo. De fapt, dacii credeau că religia pe care el a adus-o nu era doar mai bună decât a lor, ci și o continuare a vechii lor religii. Au privit religia nativă ca prevestitoare pentru creștinism. „Douăzeci de ani înseamnă mult și se înțelege de ce românii își amintesc de el mai mult decât de alte tradiții”, mai spune cercetătorul grec(*Continuare în numărul viitor*).

*

Proprietăți bisericești(*Continuare din numărul trecut*). Acest îndemn al Mântuitorului a animat Biserica să înființeze în cadrul ei , ori să sprijine azile, orfeline, spitale, cantine pentru săraci, școli etc. Sfinții Apostoli au înțeles și au tradus în faptă acest mesaj al Mântuitorului, când au organizat viața de obște în cadrul primelor comunități creștinești și agapele frățești. Lepădarea de sine de care le vorbise Mântuitorul Sfinților Apostoli și tuturor celor ce binevoiseră să-L asculte se traducea prin renunțarea de bunăvoie la bunurile materiale și prin punerea acestora la dispoziția și în folosul comunității creștine. Comunitatea însăși căpăta aspectul de familie mai mare, în care fiecare făcea ceea ce se potrivea mai bine cu capacitățile și puterile sale fizice, economice, morale și intelectuale. Viața de obște promovată de Sfinții Apostoli în spiritul învățaturii Mântuitorului promova nu numai iubirea și într-ajutorarea între membrii comunității creștine, ci și egalitatea. Până în veacurile III și IV întâlnim forme de proprietate comună, bunuri materiale comune în comunitățile creștinești. Acestea proveneau în cea mai mare parte din donațiile, pe care le făceau membrii mai înstăriți ai comunității respective și ele contribuiau la buna desfășurare a cultului, la susținerea slujitorilor bisericești, la ajutorarea celor aflați în nevoi din rândul membrilor comunității. Despre aceste bunuri comune, puse în mod benevol la dispoziția Bisericii ne vorbesc majoritatea Sfinților Părinți, istorici și scriitori bisericești. De la aceștia înțelegem că în primele veacuri opera de asistență socială a Bisericii era foarte intensă. Este cunoscut, de asemenea faptul că mulți dintre Sfinții Apostoli cât și apoi dintre urmașii lor, indiferent de treapta clericală pe care se situau, desfășurau anumite activități, din care-și câștigau existența proprie. Prin Edictul de la Milan, respectiv prin acordarea de către stat a libertății religioase inclusiv creștinilor, apoi prin ridicarea Bisericii creștine la rang de Biserică de stat, proprietatea bisericească nu a mai păstrat aspectul ei comunitar, obștesc, dar opera de asistență socială a Bisericii n-a încetat, ci, dimpotrivă, s-a intensificat.

IV. Mijloacele de obținere a patrimoniului bisericesc sunt aproape aceleași în toate timpurile și locurile, dar cu oarecare deosebiri, datorate condițiilor politico-sociale

concrete, în care Biserica-și desfășura activitatea. Tocmai de aceea, vom analiza aceste mijloace pe etape, în funcție de perioadele istorice mari în care a existat Biserica:

1. **Până la Constantin cel Mare** majoritatea bunurilor Bisericii proveneau din donațiile benevole făcute de către credincioși. Aceștia simțeau nevoia sinceră să contribuie și ei cu ceva la buna desfășurare a vieții creștine, la întreținerea comunităților creștine. Amintirea personalității Mântuitorului și a minunilor Sale era atât de mare, încât credincioșii socoteau un adevărat privilegiu pentru ei și familiile lor de a contribui cu ceva la întreținerea Casei lui Dumnezeu și la împlinirea misiunii acesteia în lume. Până după Sinodul Apostolic, timp în care comunitatea creștină a fost considerată de către oficialități drept o sectă iudaică, o parte a unui cult admis în Imperiul Roman, nimeni dintre oficiali nu s-a interesat în mod special de bunurile comunităților creștine. Aceste bunuri au provenit, așadar, în cea mai mare parte, din *donații* și *colecte*, ele fiind în fond adevărate ofrande aduse de credincioși la dispoziția comunității. La acestea am mai putea adăuga *agapele*, adică mesele comune, care se făceau din contribuțiile unor membrii înstăriți ai comunității creștine. La început donațiile și colectele erau întâmplătoare, apoi ele au devenit regulate, organizate și periodice. De câte ori unele comunități creștine erau afectate de calamități naturale, epidemii, situații deosebite, celelalte comunități organizau colecte, adunau bani și bunuri materiale și veneau în sprijinul acestora. Despre aceste colecte ne vorbesc atât **Faptele Apostolilor**, epistolele pastorale din canonul **Sfintei Scripturi**, cât și scrierile Sfinților Părinți și scriitorii bisericești din acea vreme. Majoritatea bunurilor de care dispunea Biserica în această perioadă erau bunuri mobile, majoritatea consumabile. Acest lucru a persistat până la **Edictul de la Milan**, fiindcă Biserica, situându-se în stare de ilegalitate, nu avea dreptul să posede proprietăți sau alte bunuri imobile. Singurele bunuri imobile, pe care le-a posedat Biserica până la Constantin cel Mare au fost locașurile de cult, atâtea câte au fost și locurile pentru cimitire. Fiindcă, oficial, Biserica nu avea dreptul la posesiuni, respectiv la terenuri, creștinii recurgeau la o stratagemă, care a dat rezultate. Ei se organizau în asociații caritabile, având ca obiect de activitate înmormântarea celor săraci și fără posibilități. Unor astfel de asociații recunoscute legal de către stat li se acordau terenuri pentru cimitire. Ca asociații, puteau să officieze slujba înmormântării fără opreliște, puteau recurge la însemne și simboluri creștine. Aceste subterfugii erau însă aparente, fiindcă Biserica în totalitatea ei, cât și comunitățile creștine în special nu s-au confundat niciodată cu asociațiile funerare, care funcționau în viața statului roman. Era doar o asemănare aparentă, de suprafață, pentru a induce în eroare autoritățile și a putea astfel să supraviețuiască(*Continuare în numărul viitor*).

*

Contribuție de cult și ajutoare. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a încheiat un nou an financiar(1 Dec. 2008 – 30 Nov. 2009). Reamintim că în parohia noastră nu a fost o contribuție de cult în sumă fixă, ci totul s-a desfășurat după principiul: fiecare dacă poate și cât vrea, iar serviciile sunt gratuite atât pentru cei ce achită ceva, cât și pentru cei ce nu achită nimic. Contribuția de cult a fost achitat benevol de enoriașii parohiei noastre într-un procent excepțional. Astfel, în Malovăț au achitat **93,56%** din numărul de familii; în Bârda au achitat **91,76%** din numărul de familii; la nivel de parohie au achitat **92,94%**. Contribuția de cult a variat între **1(unu) leu** și **262 lei(Domnul Ivașcu Vasile** din Bârda). În Bârda și la nivel de parohie s-a înscris anul acesta pe locul întâi **Domnul Ivașcu Vasile** din Bârda cu **262 lei**, iar în Malovăț **Domnul Baltac Ion** din Malovăț cu **217 lei**. Precizăm că **Domnul Surugiu Ion(Brutarul)** a suportat costul pâinii donate în lunile octombrie și noiembrie, în valoare de **800 lei**.

Fruntașii parohiei pe anul acesta, adică cei ce au achitat de la **50 lei în sus**, sunt următorii:

A. Contribuție de cult în Malovăț: I. Baltac Ion: 217 lei; II. Pera Nicolae: 205 lei; III. Ciurel Dumitru: 200 lei; IV. Vasilescu Petre: 185 lei; V. Belega Gheorghe: 184 lei; VI. Ungureanu Gheorghe: 167 lei; VII. Bobiț Gheorghe și Glavan Dumitra: câte 160 lei; VIII. Borugă Ion: 154 lei; IX. Mănescu Constantin: 147 lei; X. Glavan Dumitru: 130 lei; XI. Coman Vasile: 125 lei; XII. Munteanu Nicu: 122 lei; XIII. Ionașcu Maria, Tărăbâc Grigore și Crăciunescu Tică: câte 120 lei; XIV. Dragotă Nicolita: 117 lei; XV. Manolea Emanoil și Căpeț Angela: câte 115 lei; XVI. Pau Olimpia și Giurescu Lucreția: câte 114 lei; XVII. Manolea Nicolae: 113 lei; XVIII. Luca Constantin, Crumpei Gheorghe și Crăciunescu Alexandru: câte 112 lei; XIX. Bobiț Gh. Ion, Coman Constantin, Popescu Marga, Dima Vasile și Michescu Ion: câte 110 lei; XX. Mateescu Liviu, Voican Ion, Crașoveanu Stana și Coman Eugenia: câte 107 lei; XXI. Surugiu Eugenia și Ungureanu Elena: câte 105 lei; XXII. Munteanu Maria: 104 lei; XXIII. Pereanu Viorel: 102 lei; XXIV. Căprioru Gheorghe, Bazavan Claudiu, Ionașcu Gheorghe, Almichi Constantin, Popescu M. Mihai, Pau Claudiu, Crăciunescu Margareta, Giura Dragoș, Voican Tudor, Manolea Natalia și Badea Guță: câte 100 lei; XXV. Popescu Ștefan: 97 lei; XXVI. Ungureanu Mircea, Ungureanu Angelu, Băleanu Petre, Mănescu Valeria, Boncioc Dumitru, Meilă Nicolae(II), Odoleanu Valeriu și Hurduc Maria: câte 80 lei; XXVII. Motreanu Petre, Bazavan Gheorghe(Primarul), Baltac Alexandru și Almichi Ion: câte 72 lei; XXVIII. Bazavan Ica: 71 lei; XXIX. Popescu Constantin, Iordache Mihai, Oproiu Petre, Ștefu Constantin, Ștefu Florian, Orodan Ecaterina, Ciolacu Dumitru, Badea Marius și Munteanu Iorgu: câte 70 lei; XXX. Hurduc Floarea: 68 lei; XXXI. Băleanu Ioana, Tărăbâc Lucian(II), Voican Petre și Badea Marieta: câte 67 lei; XXXII. Paicu Mariuța, Popescu Mihai, Surugiu N. Ion și Mănescu Viorel: câte 65 lei; XXXIII. Ștefu Gheorghe: 64 lei; XXXIV. Mănescu Dumitru, Badea Vasile, Glavan Pompiliu, Glavan Constantin, Mănescu Vasile și Ciurel Florin: câte 62 lei; XXXV. Ciobanu Gheorghe, Micu Valeriu, Bazavan Dumitru, Iorgovan Vergina, Ionașcu Ștefan, Ghilerdea Sevastian, Nistor Gheorghe, Crumpei Alexandru, Iorgovan Gheorghe, Coman Gheorghita, Pereanu Constantin, Baltac Guța, Borugă Mihai, Ungureanu Florin, Teșilă Elisabeta, Bondoc Anton, Săftoiu Liviu(I) și Ciurel Valentin: câte 60 lei; XXXVI. Manolea Grigore: 59 lei; XXXVII. Guțescu Jenică, Meilă Pantelie și Cioabă Ioana: câte 58 lei; XXXVIII. Surugiu I. Elena, Cioabă Margareta, Coman Eugen, Glavan Ion, Michescu Constanța, Popescu V. Vasile, Oproiu Vasile, Nistor Maria, Mănescu Vălică și Hadarig Mircea: câte 57 lei; XXXIX. Popescu Gh. Gheorghe, Căprioru Petre, Badea Nicolae, Guran Aurel, Bazavan Gheorghe(II), Ciută Romulus, Pană Viorel și Cioabă Constantin: câte 55 lei; XL. Bondoc Dumitru, Bondoc Maria și Mucioniu Gheorghita: câte 54 lei; XLI. Boncioc Elena(II), Curea Gheorghe, Orodan Aneta, Ștefu Ion, Vișan Ana(I), Chilom Dan, Lupșa Dumitru, Căprioru Maria, Tănase Dumitru, Badea Ion și Papa Vergina: câte 52 lei; XLII. Ianăș Alexandra: 51 lei; XLIII. Berneanu Costinel, Coman Gheorghe, Almichi Ilie, Munteanu Dumitru, Șuican Elena, Mănescu Iulius, Ionașcu Neluș, Mangu Constantin, Crașoveanu Valeriu, Tărăbâc Valentin, Ică-Căprioru Gheorghe, Tănase(Osiac) Gheorghe, Meilă Emil, Iosu Doru, Ciobanu Doru, Bondoc-Ionașcu Gheorghe, Badea Ion-Valeriu, Ilinca Alexandru, Munteanu Iancu-Sorin, Popescu Goriță, Paicu Nicolae și Munteanu Puiu: câte 50 lei;

B. Contribuție de cult în Bârda: I. Ivașcu Vasile: 262 lei; II. Luca Nică: 152 lei; III. Curea Paraschiva: 140 lei; IV. Popescu Ion: 120 lei; V. Bobocea Savu: 114 lei; VI. Horodnic Tudor și Gârbovan Ion: câte 105 lei; VII. Sfetcu Bebe: 100 lei; VIII. Botoșan Dumitru: 97 lei; IX. Mema Domnica: 88 lei; X. Motreanu Ilie: 87 lei; XI. Curea Cristinel: 82 lei; XII. Mema Ștefan: 73 lei; XIII. Sfetcu Nicolae: 72 lei; XIV. Răulescu Eleonora: 71 lei; XV. Anghel Nicolae, Rolea Pantelie, Butoi Ion și Sfetcu Sorin: câte 70 lei; XVI. Gârbovan Niculina: 67 lei; XVII. Malescu Gheorghe: 65 lei; XVIII. Dragomir

Nicolae: 64 lei; XIX. **Anghel Domnica și Coman Elena**: câte 62 lei; XX. **Curea Gigi, Luca Dumitru și Cola Emilia**: câte 60 lei; XXI. **Anghel Ion, Rolea Ion și Duțoniu Gheorghe**: câte 57 lei; XXII. **Motreanu Elena, Ivașcu Ion și Luca Jana**: câte 55 lei; XXIII. **Mihăescu Nicolae, Mema George și Mucioniu Dumitru**: câte 54 lei; XXIV. **Șonea Floarea**: 53 lei; XXV. **Ploștină Ionel, Curea Gheorghita, Luca Gica, Luca Elena, Stănciulescu Victor, Rolea Marina și Mucioniu Gheorghe**: câte 52 lei; XXVI. **Dăescu Virgil, Curea Marinell, Stănciulescu Ion, Pavel Traian, Dragomir Gheorghe, Dragomir Vergina, Dragomir Bădiță, Cimpoieru Elena, Fugașin Aurel, Curea Ioana, Curea Ită, Curea Petre(II), Luca Aristița, Luca Ana, Luca Maria(II), Lasculescu Constantin, Luca-Băleanu Dumitru, Gheran Pantelie, Luca Adela, Sfetcu Doru, Sfetcu Aurel(I), Sfetcu George, Bufanu Dumitru, Trocan Dumitru, Stoichină Dumitru și Mema Margareta**: câte 50 lei;

În afară de aceste contribuții de cult ale fruntașilor, nu sunt de neglijat cele mai mici de **50 lei**, pe care, din lipsă de spațiu, nu le putem menționa aici. Amintim însă ajutoarele pe care le-am primit din afara parohiei de la fiii ai parohiei sau de la persoane/familii străine de parohia noastră răspândite pe trei continente(Europa, America de Nord și Australia). Și aici vom menționa doar pe cele de peste **50 lei**. Iată-le:

C. Fii ai parohiei din afara parohiei: I. **Omir Lucreția**(București): 700 lei; II. **Mema Dumitru**(Baș-OT): 600 lei; III. **Fleck Maria**(Germania): 315 lei; IV. **Prof. Univ. Dr. Ion Popescu**(București): 300 lei; V. **Surugiu Gheorghe**(Italia): 205 lei; VI. **Cioabă Dumitru**(Italia), **Ile Teodor**(Arad) și **Popescu Constantin – Iulian**(Italia): câte 200 lei; VII. **Prof. Sfetcu Virgil**(București), **Pană Liviu**(Tr. Severin) și **Iordache Sevastița**(Tr. Severin): câte 150 lei; VIII. **Nistor Gheorghe**(Tr. Severin): 130 lei; IX. **Pera Maria**(Tr. Severin): 110 lei; X. **Lupșa Claudiu**(Italia), **Popescu Ileana**(Italia), **Prof. Iacob Raluca**(Tr. Severin), **Avoc. Alexandru Luca**(Tr. Severin), **Ing. Teșilă Doina**(Tr. Severin), **Anghelescu Ionuț**(Tr. Severin), **Căprioru Viorel**(Italia), **Căprioru Marius**(Italia), **Pau Claudiu**(Italia), **Bazavan Simona**(S.U.A.), **Oprișan Valeria**(Timișoara), **Dragomir Iulia**(Timișoara), **Zorilă Sandu**(Tr. Severin), **Nistor Gigi**(Franța), **Prof. Dr. Ionașcu Georgeta**(București) și **Dr. Rusu Maria**(Tr. Severin): câte 100 lei; XI. **Tacki Camelia**(Germania): 84 lei; XII. **Voican Ionuț-Nicușor**(Nantes-Franța), **Voican Gabriel-Doru**(Nantes-Franța) și **Voican Rili-Daniela**(Nantes-Franța): câte 64 lei; XIII. **Prof. Pera Aurel**(Tr. Severin), **Mema Irinel**(Tr. Severin), **Carlaonț Păpușa**(Tr. Severin), **Dragomir Ion**(Tr. Severin), **Iosif Cioloca**(Timișoara), **Burtea Elena**(Tr. Severin), **Luca Atena**(Tr. Severin), **Gonciulea Mariana**(Tr. Severin), **Duțoniu Ion**(Tr. Severin), **Gaiță Rodica**(Tr. Severin), **Nistor Costinel**(Franța), **Popescu Mirela**(Tr. Severin), **Ivașcu Gigi-Daniela**(Tr. Severin) și **Luca Vasile**(Tr. Severin): câte 50 lei;

D. Credincioși străini de parohie: I. **Mariana Brăescu-Silvestri**(București): 7.000 lei; II. **Ing. Bogdan Soare**(București): 585 lei; III. **Pr. Vasilescu Gheorghe**(Italia): 500 lei; IV. **Barbu Ioana**(Buftea-IF): 460 lei; V. **Dorina Zdroba**(București): 350 lei; VI. **Grădinaru Constantin**(Olanda): 340 lei; VII. **Crăciunescu Valeria**(C-lung.- Moldov.): 300 lei; VIII. **Dr. Monica Petruțiu**(Orăștie-HD): 260 lei; IX. **Nisioi Daniela**(C-lung-Moldov. –SV): 240 lei; X. **Ing. Octavian Cudalbu**(Baia-Mare-MM), **Bucur Maria**(Mărișel-CJ), **Prof. Vulcan Ion**(București), **Nistor Dănuța**(Cavadinești-GL), **Steluța Manolache**(București) și **Bancă Paul-Gabi**(Tr. Severin): câte 200 lei; XI. **Ioan Miclău**(Cringila-Australia): 191 lei; XII. **Mândrilă Radu**(C-lung-Moldov.- SV): 190 lei; XIII. **Avoc. Marinescu Lucica**(Craiova): 165 lei; XIV. **Cojoc Elena**(Botoșani-BT): 130 lei; XV. **Anesia Iulian**(Rabastenses-Franța): 121 lei; XVI. **Mircea Popi**(Gratz-Austria): 117 lei; XVII. **Bucur Emilia**(București) și **Mărășescu Vasile**(Tr. Severin): câte 110 lei; XVIII. **Avoc. Dr. J. Friedman-Nicolescu**(București), **Anghel Eugenia**(Timișoara), **Cornelia Rotumdu**(Botoșani), **Col. Marin Turculeanu**(Lugoj-TM), **Prof. Mera Eugen**(Ibănești-MS), **Roman Ion Claudiu**(Franța) și **Proc. Negrescu Sandu-Viorel**(Tr. Severin): câte 100 lei; XIX.

Ungureanu Elena(Jimbolia-TM): 80 lei; XX. **Carmen Ilinca**(Tr. Severin) și **Mătuș Natalia**(Timișoara): câte 88 lei; XXI. **Mihaela Funk**(Hanau-Germania): 76 lei; XXII. **Ing. Monica Corleanca**(Cincinatti-S.U.A.): 66 lei; XXIII. **Cobârjoiu Ioana**(Cluj-Napoca): 60 lei; XXIV. **Bâlgăr Anton**(Răteș-Gj), **Ciureș Titu**(Tr. Severin), **Cuțui Mihail**(Tr. Severin), **Gorun Nicolae-Cristian**(Broșteni-MH), **Neagu Carmen**(București), **Cucu Nicușor**(Tr. Severin), **Farm. Golea Nicoleta**(Tr. Severin), **Popescu Elena**(Meri-Gj), **Papa Camelia**(Tr. Severin), **Brănescu Gheorghe**(Tr. Severin) și **Ivașchescu Ion**(Comănești-MH): câte 50 lei.

Sperăm că nu am nedreptățit pe nimeni. Dacă a rămas cineva netrecut în listele de mai sus sau nu a fost menționată corect suma donată, să ne comunice urgent și vom face convenitele rectificări în numărul viitor al „Scrisorii pastorale”.

Tuturor celor ce au achitat chiar și un leu drept contribuție de cult sau ajutor pentru parohia noastră le mulțumim cordial și rugăm pe Bunul Dumnezeu să le răsplătească însutit și înmiit. Să dea Dumnezeu ca belșugul și fericirea să poposească în casa fiecăruia!

Ca un semn concret de mulțumire pentru eforturile făcute de către fiecare după posibilitățile și voința pe care au avut-o, le va dăruii și parohia noastră câte un exemplar din **Noul Testament**, pe care tocmai l-am tipărit prin bunăvoința **Doamnei Mariana Brăescu-Silvestri** din București. Darul îl vom face astfel: I. Tuturor celor ce fac parte din parohia noastră, respectiv locatarii satelor Malovăț și Bârda, cu singura condiție să vină la biserică soțul sau soția, ca să semneze de primire; II. Tuturor celor din afara parohiei, fii și străini de parohie, menționați mai sus, care au achitat ajutoare de la **50 lei în sus**. Celor din afara parohiei li se va trimite mai întâi prezentul număr din „*Scrisoare pastorală*” și vom aștepta de la dâșii să ne comunice dacă doresc să primească volumul, dacă au posibilitatea să însărcineze vreo rudă din parohie să le ridice cartea sau adresa poștală corectă, la care doresc să primească pachetul cu cartea, pentru a nu face cheltuieli inutile. Precizăm că pentru toți **Noul Testament** este gratuit, inclusiv eventualele taxe poștale.

*

Publicații. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să vedem realizat și acest proiect: publicarea **Noului Testament** și donarea lui fiecărei familii a parohiei noastre. În numărul viitor al „Scrisorii pastorale” vă vom spune mai multe despre **Noul Testament**.

*

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva articole astfel: **Glumele țiganului**, în „Datina”, XVIII(2009), nr. 5067(20 nov.), p. 11; „**Lacrimi**” pentru **Stalin**, în „Datina”, an. XVIII(2009), nr. 5069(24 nov.), p. 11; **Cicoare la cingătoare**, în „Datina”, an. XVIII(2009), nr. 5071(26 nov.), p. 11; **Război și pace**, în „Datina”, an. XVIII(2009), nr. 5071(26 nov.), p. 4; **Mormântul Mântuitorului**, în „Datina”, an. XVIII(2009), nr. 5073(28-29 nov.), p. 9.

*

Emisiuni. La 19 nov., preotul Dvs. a dat un interviu la Tv. RTS-Tr. Severin pe tema **Satul românesc – realitate și perspective**; pe 27 Nov., la Televiziunea Datina din Tr. Severin, între orele 20.00-21.00, a avut emisiune pe tema **Oameni, fapte, întâmplări**, în care a vorbit despre **N. Iorga și Ion Vidu**, despre contribuția acestora la realizarea Marii Uniri de la 1 Dec. 1918, aducând în prim plan și o serie de amintiri despre cei doi culese de-a lungul timpului.

*

Calendare. Au sosit calendarele de perete pe 2010. Costă **4 lei noi/buc**. Nu cumpărați din piață sau din altă parte. S-ar putea să nu fie bune și să dați banii degeaba pe ele. Avem suficiente, pentru toată lumea. Le vindem de la biserică, de la casa preotului, iar cu prilejul colindului de Crăciun și Bobotează vom avea la noi și calendare. Vânzarea se încheie la Sf. Ion. Ceea ce nu se vinde până atunci restituim la protoierie.

*

Inmormântări: 28 Nov. **Botoșanu Ștefania**(55 ani) din Bârda. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program. În cursul lunii decembrie avem următorul program: **5 Dec.** (Malovăț-Bârda); **6 Dec.**(la Bârda slujbă; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **12 Dec.** (Malovăț-Bârda); **13 Dec.**(Malovăț); **16 Dec.**(spovedit și împărtășit la biserică și în sat la Bârda); **18 Dec.** (spovedit și împărtășit la biserică și în sat la Malovăț); **19 Dec.** (Malovăț-Bârda); **19, 21-22 Dec.** (colindul cu icoana în Malovăț); **20 Dec.** (slujbă la Bârda); **23-24 Dec.**(colindul cu icoana în Bârda); **25 Dec.**(Malovăț); **26 Dec.**(Bârda); **27 Dec.**(pomeniri dimineața la Bârda, slujbă la Malovăț). În restul timpului, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la școală sau la **telefon 0724.99.80.86**. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: *stanciulescubarda@gmail.com*.

*

Să dea Dumnezeu ca Sfintele Sărbători ce se apropie să le petreceți cu sănătate, cu bucurii, împreună cu toți cei dragi ai Dumneavoastră!

La mulți ani!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

